

Lord Raffles

genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

EEN DUEL OP LEVEN EN DOOD

N° 2543

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal

Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)

Vandenhoudt Frans, Zomerstraat 3, Hasselt

Voor Nederland: Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Een duel op leven en dood

HOOFDSTUK I.

TWEE DAGBLADBERICHTEN

John Raffles, de Grote Onbekende, en zijn vriend Charles Brand, bevonden zich in de rookkamer van een fraaie villa in de Cromwellstreet te Londen, welke in eigendom toebehoorde aan Lord William Aberdeen.

Dat de gentleman-inbreker zich hier bevond was volstrekt niet verwonderlijk, als men bedenkt, dat John Raffles en Lord William Aberdeen een en dezelfde persoon waren, en dat de Grote Onbekende de weldoener van talrijke hulpbehoevende mensen, slechts deze naam en

deze verblijfplaats had gekozen om des te beter en des te veiliger zijn plannen te kunnen beramen en ten uitvoer te brengen.

Het was ongeveer acht uur in de avond en daar het zeer siecht weer was, dat weinig tot uitgaan lokte, had Lord Aberdeen een klein maar voortreffelijk middagmaal door het keukenmeisje laten klaar maken, hetwelk de twee vrienden zoëven genuttigd hadden.

Zij hadden zich nu behaaglijk uitgestrekt in twee van de gemakkelijkste

stoelen, die er in het gezellig gemeubildeerde vertrek stonden en ieder een avondblad ter hand genomen.

Na de politieke gebeurtenissen van de dag de revue te hebben laten passeren, na kennis te hebben genomen van een ernstig spoorwegongeluk in Spanje, en een vliegtuigramp in Zuid Amerika, na het verslag te hebben doorgeworsteld van de laatste zitting van het Lagerhuis, kwamen zij aan de stadsberichten.

Bijna tegelijkertijd lieten de twee vrienden hun blad zakken en keken daar overheen elkander met een veelbetekende blik aan.

— Nicholson is dus weer hersteld, riep Brand uit.

— Ja, de waardige professor, de Koning der Misdaad, mijn speciale doodsvijand, schijnt een taai leven te hebben, merkte Raffles op.

— Ik dacht dat wij hem voorgoed kwijt zouden zijn, meende Brand.

— Dat wist ik wel beter, Charles. Professor Nicholson is geen gewoon man maar een buitengewoon taai heerschap, uiterst sluw, zonder het minste spoor van een geweten; kortom een duivel in mensengedaante. Hij is de verpersoonlijking van alles wat laag en slecht is, en er is maar een ding op aarde waarover ik mijzelf een verwijt maak, en dat is dat ik niet raak heb geschoten, toen ik mijn revolver op die ellendeling richtte.

— Wat zegt de Times ervan?

— O, het cityblad is in de wolken over het herstel van de hooggeleerde heer, antwoordde Raffles, luister maar:

« Naar wij tot onze grote blijdschap en stellig tot voldoening van velen onzer lezers vernamen, is er in de toestand van onze stadsgenoot Professor Nicholson een aanzienlijke verbetering ingetreden. Men zal zich herinneren dat hij enige weken geleden het slachtoffer is geworden van een laaghartige overval, waarvan wij destijds de bijzonderheden uit zijn eigen mond mochten optekenen. Professor Nicholson is zo goed als geheel hersteld en hoopt dezer dagen zijn colleges aan de hogeschool en zijn consulten te hervatten.

» Wij zijn ervan overtuigd, dat de

gehele geleerde wereld van ons land dit bericht met oprechte vreugde zal begroeten. »

Raffles liet het blad zakken terwijl er een eigenaardige glimlach om zijn dunne lippen speelde.

— Dit is wel de meest cynische comédie welke ooit werd opgevoerd, zei hij, zacht voor zich heen lachend. Er zijn misschien twaalf mensen, wij beiden er bij inbegrepen, en ook onze chauffeur Henderson, die precies weten, wie en wat professor Nicholson eigenlijk is, dat wil zeggen het intellectuele hoofd van een wijdvertakte dieven- en moordenaarsbende, waarvan tienduizenden leden aan zijn bevelen onderworpen zijn. Maar de rest van de mensheid, voor zover zij ooit van professor Nicholson gehoord heeft, zou eerder aan zichzelf twifelen, dan aan het dubbele leven, dat de beroemde hoogleraar leidt.

— En toch is die Nicholson een wreedaardige duivel, een man die een mensleven voor niets acht, als zijn plannen er door gedwarsboomd zouden worden, een man die steeds leeft in een sfeer van verraad en bedrog en aan wiens handen het bloed van honderde mensen kleeft.

— En ten overvloede een man, Charles, die mijn, ik mag wel zeggen onze persoonlijke doodsvijand is, die ons altijd met alle mogelijke middelen bestreden heeft, waarover hij beschikt, en tegenover wie wij reeds herhaalde malen van aangezicht tot aangezicht hebben gestaan.

Raffles had het blad weer opgenomen en zette nu zijn lectuur van de stadsberichten voort.

Het duurde echter niet lang, of hij liet een zacht, brommend geluid horen.

Brand keek Raffles nieuwsgierig aan.

— Wat is er gaande? vroeg hij belangstellend.

— Wij krijgen een nieuwe, zeer vermogende gast in ons midden, antwoordde Raffles.

Hij wierp nog een vluchtige blik in het blad, dat hij zoëven gelezen had en vervolgde:

— Fateh Ali Khan Kazilbash, uit de Indische provincie Punjab komt naar

Londen. Hij gaat door voor een der rijkste nabobs uit die rijke streek. Men spreekt van ettelijke honderden miljoenen ponden sterling.

— En komt die geldmagnaat hier in een hotel logeren?

— Neen, hij heeft het huis van Sir Douglas Hake tijdelijk gehuurd, in afwachting dat men voor hem zelf volgens zijn eigen plannen een villa, hier tamelijk dicht in de buurt, namelijk aan de Pall Mall heeft gebouwd.

— Is de man getrouwd?

— Neen, hij is een vrijgezel. Maar dat wil natuurlijk niet zeggen dat hij hier alleen komt. De beschrijving in de Times is wel wat erg uitgebreid, en ik ontleen er alleen aan, dat zijn gevolg uit een tiental bedienden bestaat, dat hij hier een Rolls Royce besteld heeft, dat hij van plan is, soirées en cocktail-party's te geven, en dat hij een jong levenslustig heer is.

— Dat is natuurlijk een zachte wenk aan het adres van de Engelse jonge dames die nog niet getrouwd zijn.

— Die man moet inderdaad als een zeer goede partij worden beschouwd, riep Brand lachend uit. Ik moet echter erkennen dat ik zijn naam nu voor het eerst hoor.

— Ik ook. Maar Indië is 'n groot land, en het krioelt daar van buitensporig rijke Indische vorsten, en potentaatjes van mindere rang. Het is waar, dat de meesten hunner een goede opvoeding hebben genoten vaak in ons land, maar op hun twintigste jaar, of iets later, keren zij toch meestal naar hun bezittingen terug, en dan hoort niemand meer iets van hen, totdat zij zoals deze vriend hier plotseling als een schitterende meteor

uit de Londense Society-hemel komen vallen.

— Vergis ik mij, Edward, of vertel je mij dit alles met een zekere bedoeling, vroeg Brand, terwijl hij Raffles vragend aankeek.

— Beste Charles, ik zou dergelijke futiliteiten overslaan, als zij voor mij niet van een biezonder belang waren, meer speciaal een geldelijk belang, antwoordde Raffles glimlachend. De schatrijke Engelsers, op enkele gunstige uitzonderingen na, verrichten meestal niet veel goeds met hun rijkdommen, maar zij zijn nog weldoeners, vergeleken bij de Indische nabobs, die hun fortuin van geslacht tot geslacht vermeerderen, er altijd nog meer kostbare paleizen voor kopen, steeds meer jachtterreinen, natuurlijk ten koste van de arme landbouwers, en steeds meer diamanten, parels en andere juwelen.

— Dus?

— Dus zal ik moeite doen voor het kolossale fortuin van de heer Kazilbash een weinig te minderen, tot ons eigen voordeel of liever tot voordeel van mijn beschermelingen.

— Ken je het huis van Sir Douglas Hake?

— Toen hij hetzelfde bewoonde ben ik er wel eens geweest, maar ik twijfel er aan of ik er opnieuw de weg zou weten te vinden. Het spreekt vanzelf dat Fateh Ali het geheel naar zijn eigen Oosterse smaak zal laten inrichten. Dat alles is echter van weinig belang, want er zullen wel spoedig uitnodigingen worden verzonden voor een zogenaamde housewarming of andere partij, en dan spreekt het haast vanzelf, dat Lord William Aberdeen, de vice-president van de Windsor-club niet zal worden vergeten.

HOOFDSTUK II.

HET HUIS VAN EEN INDISCHE NABOB

Er was ongeveer een week verlopen sinds dit gesprek in de rookkamer van de villa in de Cromwellstreet had plaats gehad.

Fateh Ali Khan had zijn intrek genomen in het huis dat hij gehuurd had, aan de Coventry Road, hetwelk door een paar behangers- en meubelmakers, spoedig in een waar paleis veranderd werd.

Dit was des te gemakkelijker gegaan, omdat de Indiër zelf vrij wat kostbare meubelen uit zijn eigen land had meegebracht, zoals fraaie meubelen van palissanderhout, met ivoor en parelmoer ingelegd, een verzameling kostbare wapens en andere exotische voorwerpen.

Er was met zoveel spoed gewerkt, dat het lege huis al na een week geheel gereed en bewoonbaar was.

Nu reeds sprak geheel Londen of tenminste dat deel van de Engelse hoofdstad hetgeen belangstelde in dergelijke zaken, over niets anders dan over de Indische rijkard, over zijn twee prachtige Arabische schimmels, over zijn Rolls Royce, glanzend van nieuwhed en over zijn Hindoe-bediende, die hem overal als zijn schaduw volgde.

Fateh Ali Kazilbash was een man van ongeveer vijfendertigjarige leeftijd, rijzig gebouwd en met fraal besneden trekken, die echter nu en dan onmiskenbaar iets wreeds verkregen, zoals het meermalen het geval is met de Indische potentatjes die in hun klein gebied als

het ware de alleenheerschappij uitoefenen.

Somtijds verscheen hij in westerse dracht, bijvoorbeeld wanneer hij ergens was uitgenodigd, of zich naar een schouwburg begaf, maar meestal was hij gekleed in het gewaad van zijn land, een nauwsluitende tuniek van witte zijde, een wijde pantalon van dezelfde stof, die nauw om de enkels sloot, schoenen van juchtleider, met opstaande punten, en een witzijden tulband, bekroond met een pluim van witte reigerveren, bijeengehouden door een grote smaragd.

Soms droeg hij over dit alles heen een wijde mantel van witte wol, met zilveren passementen bestikt.

Reeds een paar dagen na zijn aankomst werden uitnodigingen verzonden aan de voornaamste inwoners van Londen, en daar de Indiër van voortreffelijke introducties voorzien was zo werden deze uitnodigingen voor de in dat opzicht zeer conservatieve hogere standen in Londen zonder reserve aangenomen.

Kazilbash had zich aanstonds laten voordragen als candidaat lid van de Windsorclub, een der deftigste Londen-clubben, waarvan Raffles in zijn hoedanigheid van Lord Aberdeen, vice-president was, en had daar kennis met hem gemaakt.

Hij werd daar aan enige invloedrijke leden van het parlement voorgesteld en men bewonderde algemeen het gemak waarmee hij zich van de Engelse taal

bediende en zijn omgang met voorname dignitarissen.

Het was dan ook geen wonder dat de schitterend verlichte zalen in het huis van de Indiër, hetwelk hij slechts tijdelijk zou bewonen, om het spoedig voor een groter te ruilen, op die eerste avond gevuld waren met een uitgelezen gezelschap.

Raffles en Brand bevonden zich onder de genodigden en bewonderden met het oog van de kenner de fraaie meubelen en vooral de verzameling kostbare oosterse tapijten en wapens.

De gastheer zelf, gekleed in zijn kostbaarste zijden gewaad, ging glimlachend te midden van zijn gasten rond, had voor ieder een vriendelijk woord en won alle harten door zijn wijze van optreden.

— Die Indiër schijnt inderdaad een zeer hoffelijk man te zijn, merkte Brand op.

— Je hebt gelijk, gaf Raffles toe, en toch is er iets in zijn gelaat dat mij niet bevalt, hoe vriendelijk hij zich ook voordoet. Nu en dan krijgen zijn ogen een flikkerende, onzekere uitdrukking, en komt er een wrede trek om de hoeken van zijn mond.

— Dat is met veel Indiërs het geval, meende Brand.

— Ongetwijfeld, maar het valt bij hem sterk op. Trouwens, ik geloof niet, dat ik mij door die uiterlijkheden van mijn plan zou laten terughouden. De man is te rijk, en hij moet mij beslist van zijn rijkdom afstaan. Kom mee, wij zullen het huis eens doorlopen, voor zover dit mogelijk is.

De twee vrienden verlieten langzaam de zaal, staken de grote middenzaal over, waar op het ogenblik gedanst werd, en bereikten zo de vestibule, waar het heerlijk koel was.

Recht tegenover de brede deuren die naar de balzaal voerden, bevond zich een trap die naar de tweede verdieping leidde.

De twee vrienden gingen deze trap op en liepen langzaam de brede gang in, waarop deze trap uitkwam.

Aan weerszijden bevonden zich enige deuren, welke Raffles een voor een opende of trachtte te openen, niet be-

hoedzaam en voorzichtig, maar gewoon, zoals iemand zou doen, die zich in een deur vergist.

Zo kon hij achtereenvolgens een blik werpen in een rookkamer, een kleine biljartzaal, een badkamer en wat waarschijnlijk de particuliere werkkamer van de Indische Croesus was.

Het was de laatste deur welke Raffles geopend had en zijn gelaat vertoonde een glimlach toen hij deze weer dicht deed en de twee vrienden de terugweg aanvaardden.

— Waarom kijk je zo vrolijk? vroeg Brand.

— Omdat ik zoëven een blik heb kunnen slaan in het heiligdom van onze gastheer. Ik vermoed tenminste dat het zijn heiligdom is, want ik zag er een grote brandkast staan, een brandkast van het nieuwste model, die wel enige moeilijkheden zal opleveren.

— Je plan staat dus vast?

— Absoluut.

— En wanneer zou je het ten uitvoer willen brengen?

— Zo gauw mogelijk, dadelijk nadat ik de nodige maatregelen heb genomen en het huis goed genoeg ken, om voor een veilige aftocht te kunnen zorgdragen in geval van nood.

Terwijl zij deze woorden fluisterend wisselden, gingen de twee vrienden de trap weer af en een ogenblik later bevonden zij zich weer in de balzaal, waar hun afwezigheid niet scheen te zijn opgemerkt.

Zij bleven nog ongeveer een uur en gedurende deze tijd konden zij zich nog wat nader vertrouwd maken met de inrichting van dit gedeelte van het huis.

Er was nog geen week verlopen, of Lord William Aberdeen had opnieuw enige uitnodigingen moeten aannemen, waardoor het hem mogelijk werd zijn veldtochtplan tot in bijzonderheden uit te werken.

Hoe meer de datum van zijn onderneming naderde, hoe minder spijt hij voelde om Fateh Ali een aderlating te laten ondergaan, want het bleek aldaar dat Kazibash niet alleen zeer vermogend was, maar ook op een eigenaardige wijze met zijn geld omsprong.

Hij bleek om hoge bedragen te spelen, en ook volstrekt niet afkerig te zijn van Wijntje en Trijntje.

Wel trachtte hij deze neigingen zoveel mogelijk te verbergen, maar toch werd er reeds een en ander gemompeld in de hoogste Engelse kringen, dat niet geheel en al ten voordele van de Indiër klonk, en reeds hadden enige vooraanstaande Londense families hun nog niet volwassen dochters eens en voor altijd verboden een uitnodiging van de Indiër aan te nemen voor een partij te zijnen huize.

Nauwelijks drie weken nadat de Indiër te Londen uit de trein was gestapt, had Raffles het plan voor zijn nachtelijke onderneming geheel gereed.

Hij kende de inrichting van het huis van Kazilbash op zijn duimpje, hij had enige wasafdrukken van de voornaamste sloten genomen, hij had zich overtuigd van de ligging van het vertrek waar zich de brandkast bevond, kortom hij was gewapend voor de dingen die komen zouden.

HOOFDSTUK III.

DE INBRAAK

Het was een donkere nacht, omstreeks een uur, toen Raffles onherkenbaar vermomd zijn huis verliet door de kleine deur die zich in de muur bevond, welke het grote park achter de villa scheidde van een stille zijstraat, waar zich bijna nooit iemand vertoonde.

Brand ging mee en beiden waren zoals gewoonlijk in avondtoilet, en droegen onder hun mantel de nodige gereedschappen mee in een kleine tas, die aan een riem over hun schouder hing, terwijl Charles Brand bovendien voorzien was van een sterk bruin lederen valiesje, bestemd om de buit in mee te nemen.

Toen zij de Cromwellstreet bereikten, riepen zij een taxi aan en lieten zich tot aan de hoek van de Coventry Road en Picadilly Circus rijden. Daar zonden zij de chauffeur weg, om het overige van de weg te voet af te leggen.

Het was omstreeks kwart over twee toen zij het huis van de Indiër bereikten, dat door een grote voortuin van de weg was gescheiden.

Zonder te aarzelen wipten de twee mannen over het hek, na zich te hebben overtuigd, dat geen voorbijganger of politieagent deze manoeuvre had kunnen gadeslaan.

Vlug als de wind zochten zij de beschermende schaduw der bomen op, en slopen over de grasrand tot aan de voorzijde van het huis.

Zij volgden de voorgevel tot aan de

hoek van de linkervleugel, die eveneens aan de tuin grensde en waren nu voorlopig veilig, daar dicht struikgewas hen voor het oog van eventuele voorbijgangers verborg.

— Hier moeten wij zijn, fluisterde Raffles.

— Is hier dan een ingang? vroeg Brand.

— Een kleine zijdeur, antwoordde Raffles.

— Heb je een sleutel?

— Ja, hier.

— Maar is deze deur van binnen niet met grendels gesloten?

— Dat weet ik niet; dat zullen wij moeten afwachten.

Raffles stak de sleutel onhoorbaar in het slot en draaide deze om, zonder dat zich enig geluid liet horen.

Hij wachtte even en draaide toen de kruk van de deur om.

Tot zijn blijdschap, en ook een weinig tot zijn verwondering kon hij de deur gemakkelijk openen.

De twee mannen traden binnen en deden de deur behoedzaam weer achter zich dicht.

Het was hier stikdonker en de twee vrienden konden zelfs elkanders gelaat niet onderscheiden.

Raffles haalde zijn elektrische zaklantaarn te voorschijn en zagen nu dat zij in een brede, met marmer bevloerde gang stonden, vlak voor een tochtdeur, met groen laken bekleed.

De Grote Onbekende wendde zich om, en liet het schijnsel van zijn lamp op de deur vallen, waardoor zij zoëven waren binnengekomen.

Toen wees hij op de twee zware kope- ren grendels, die zich boven en onder aan de deur bevonden en wierp Brand een vragende blik toe.

Daarop bracht hij zijn mond zo dicht mogelijk bij het oor van de jongeman en fluisterde nauwelijks hoorbaar:

— Onze Indische vriend maakt een eigenaardig gebruik van zijn verdedigings- middelen. Ik begrijp niet goed, waartoe men grendels aanbrengt, als men ze toch niet gebruikt.

Hij liet nu het licht van zijn lantaarn op de groene tochtdeur schijnen, die in het geheel geen sluiting scheen te hebben, en van een doordraaiend scharnier was voorzien.

Hij opende deze behoedzaam, waarna de twee mannen de tweede helft van de gang binnentraden.

Dichtbij bevond zich het begin van een wenteltrap, en iets verder waren vaag een paar deuren zichtbaar.

Raffles sloeg hier echter in het geheel geen acht op, en ging de trap op, die naar de eerste verdieping voerde, zo stil, dat er van zijn voetstappen niets te horen was.

Zij stonden op een kleine galerij, waar een drietal gangen in verschillende richtingen uitliepen.

Zonder een ogenblik te aarzelen, ging Raffles een dezer gangen in, terwijl hij Brand wenkte hem te volgen.

Voor een witte deur bleef hij staan.

Charles Brand legde zijn arm op de hand van Raffles en liet zijn stem tot een zacht gefluister dalen.

— Slapen de bedienden hier niet in de buurt? vroeg hij.

Raffles schudde ontkennend het hoofd en wees met zijn vinger naar de zolder.

— En Kazilbash?

— Zijn slaapkamer is in een ander gedeelte van het huis.

Raffles had intussen een tweede sleutel te voorschijn gehaald.

Hij stak deze in het slot, en nu ging de deur gemakkelijk open.

De twee mannen traden onhoorbaar

een niet groot maar fraai gemeubeld vertrek binnen, dat slechts één venster had.

Raffles had zijn lantaarn in een ogenblik gedoofd, daar het schijnsel zijn aanwezigheid wellicht zou kunnen verraden, als de gordijnen niet gesloten mochten zijn.

De gordijnen bleken echter te zijn dichtgetrokken.

Nu pas herkende Brand het vertrek, hetwelk zij op de avond van het eerste feest, door de Indiër gegeven, hadden bezocht.

In een hoek, tamelijk dicht bij het raam stond de brandkast, van bijna anderhalve meter hoog.

Daartegenover stond de gebeeldhouwde schrijftafel.

Op de vloer lag een wijnrood karpel.

Raffles deed de deur zorgvuldig achter zich dicht, ontdeed zich van zijn jas, trok zijn rok uit, en bekeek de kast met aandacht.

— Een stevige kast, mompelde hij, die ons wel een half uur of een uurtje werk zal verschaffen. Ik hoop dat de inhoud ons voor onze moeite zal schadeloos stellen.

Hij scheen een ogenblik in beraad te staan en vervolgde toen op zachte toon:

— Ik geloof dat het beste is de cirkel- zaag te gebruiken.

Hij wilde zijn tas met gereedschappen reeds ontpakken, maar weer scheen hij zich te bedenken.

— Ik heb een belangrijk ding ver- gotten, Charles. Wij moeten ervoor zorgen, dat ingeval van nood onze terugtocht niet wordt afgesneden.

— Daar is toch de deur, merkte Brand op.

— Dat is niet voldoende, meende Raffles. Het is de enige deur, en wie zegt ons, dat de bewoner ons niet hoort en daar eensklaps op de drempel verschijnt? Neen, wij zullen eerst eens zien hoe het met het raam gesteld is.

Hij ging naar de gordijnen, doofde toen zijn lantaarn, en schoof daarna het zware gordijn uiteen.

Hij zag niets, en zijn handen tastten over een gladde oppervlakte, die volstrekt niet meegaf.

Blijkbaar was het raam door een stevig rolluik gesloten.

Raffles liet zijn lantaarn even branden, en zag bij dit licht, dat het raam inderdaad was afgesloten met een ijzeren rolluik.

— Kazilbash schijnt een secuur heerschap te zijn, merkte Brand op, als in antwoord op een onuitgesproken vraag.

Raffles betastte het luik overal, maar het duurde lang, voor hij eindelijk, heel boven aan de raampost, een kleine, bijna onzichtbare klip had gezien, die het luik afsloot.

— Welk een zonderlinge plaats, om de sluiting van een luik aan te brengen, mompelde Raffles hoofdschuddend. Ik geloof dat ik tamelijk lang ben, en toch kan ik er niet bij, zonder op een stoel te gaan staan. Hoe het ook zij, dat luik bevat mij niet, en het moet in ieder geval open.

Hij voegde de daad bij het woord, schoof een stoel bij het raam, kon juist bij de knip reiken, en trok deze terug.

Door nu een korte koevoet onder het luik te steken, kon hij het bewegen.

De zaklantaarn werd opnieuw gedoofd en in het donker trokken de twee mannen langzaam het zware luik op, zodat er een meterhoge opening was gevormd, groot genoeg om de twee vrienden door te laten.

Daarna werden de gordijnen weer dichtgeschoven en de zaklantaarns verspreidden weer opnieuw hun licht.

Raffles en Brand togen aan de arbeid.

Uit een der tassen werd een eigenaardig gevormd werktuig gehaald, hetwelk er ongeveer uitzag als een borstboor, die echter in plaats van een boorijzer, een uiterst dun rond zaagblad had, nauwelijks zo dik als een blad papier, en vervaardigd uit het allerhardste verenstaal.

Dit toestel kon met behulp van de hand, maar ook door middel van een kleine draagbare motor in een snelrond-

draaiende beweging worden gebracht.

Men kon deze motor door middel van een stopcontact gemakkelijk aan de elektrische leidingen koppelen.

Ook ditmaal maakte Raffles gebruik van dit praktische hulpmiddel.

De motor, nauwelijks zo groot als een vuist, werd op een dikke vloermat gezet, om het trillen zoveel mogelijk te dempen, en eenvoudig op zijn plaats gehouden door dat Brand zijn voeten zette op een paar daartoe aangebrachte steunen.

De cirkelzaag werd in verbinding gebracht met de motor, die aan een electrisch stopcontact werd gekoppeld en onmiddellijk begon het zaagblad met duizelingwekkende snelheid en met een zacht gonzend gebrom te draaien.

Raffles schoof de zaag ter hoogte van het slot tussen de deur en post van de brandkast, terwijl Brand die beide handen vrij had, voortdurend een straaltje olie in de nauwe spleet spoot.

Binnen een half uur waren op deze wijze de vier schoten, die de deur vasthielden, doorgezaagd.

Alle gereedschappen werden onmiddellijk ingepakt, en pas daarna zou begonnen worden met het opnemen van de buit...

Raffles trok zijn rok weer aan, zette zijn hoed op, wees met een uitnodigend gebaar op de kast en zei:

— Aan jou het genoegen om de kast open te maken, Charles. Ik zal in die tijd eens zien, of wellicht deze bureau misschien nog enige zaken bevat, die de moeite van het meenemen waard zijn.

Brand nam de lederen tas, droeg een stoel tot bij de brandkast, en zette daar de geopende tas op neer.

Toen stak hij een dik ijzerdraad, aan het einde van een haak voorzien, in het sleutelgat van de deur, en kon deze nu, niet zonder moeite evenwel, naar zich toetrekken.

HOOFDSTUK IV.

DE HINDERLAAG

Charles Brand had de deur nauwelijks half opengetrokken, hetgeen al zijn krachten vergde, of hij hield verwonderd op.

Het kwam hem voor alsof uit de kast een zacht sissend geluid kwam.

Eensklaps slaakte hij een gesmoorde kreet van ontzetting, en deinsde terug met een uitdrukking van afschuw op het gelaat.

Raffles was, met zijn rug naar Brand toe, bezig met een der laden van de schrijftafel, en wendde zich bij het horen van deze kreet verschrikt om.

— Wat is er? fluisterde hij. Je ziet zo bleek als de dood.

De jongeman wees met sidderende hand in de richting van de brandkast.

— Daar, in de kast... cobra's... brilslangen.

Raffles keek zijn vriend stom verwonderd aan, maar het volgende ogenblik zag hij dat Brand gelijk had.

Een onheilspellend, woedend gesis

klonk nu duidelijk uit de geopende brandkast.

Met één sprong was Raffles bij de schakelaar van het electrisch licht en het volgende moment baadde het vertrek in een helder licht.

En in dat licht zagen de twee mannen iets, dat zelfs de moedigsten zou doen terugdeinzen: uit de kast kropen, met snelle wendingen van het gebruinde, geschubde lijf, achtereenvolgens zes slangen, cobra's, de gevaarlijkste soort welke Indië oplevert...

Hun als git fonkelende ogen hadden een felle uitdrukking, en de gevorkte tongen schoten in en uit, door de kleine opening door de opeengeklemden kaken vrijgelaten.

Van de meesten dezer afzichtelijke monsters was de hals vlak onder de knopvormige kop breed uitgezet, hetgeen er op wees, dat de dieren woedend waren.

Als bij onderlinge afspraak snelden

de twee mannen naar de deur.

Een kreet van ontzetting ontsnapte hen: de deur was gesloten.

Zij wilden naar het venster snellen, maar reeds was de weg hun versperd door twee der slangen die met opgeheven bovenlichaam door het vertrek kropen.

— Op het schrijfbureau, riep Raffles, zonder er nog aan te denken zijn stem te dempen.

Met één sprong waren Raffles en Brand boven op het blad van de schrijftafel.

Een der slangen maakte aanstalten langs een der poten van de stoel, die voor het bureau stond, op te kruipen, maar met een stoot van zijn voet wierp Raffles de stoel om.

Brand had zich aan Raffles vastgehouden en zei met sidderende stem:

— Zouden wij hier werkelijk een vreselijke vergiftingsdood moeten vinden, Edward?

— Neen, Charles, antwoordde Raffles zacht, terwijl zijn gelaat verhelderde. Ik geloof dat ik een middel weet, dat ons nog kan redden.

Hij stak de hand in zijn zak, en haalde er een klein houten doosje uit, dat hij snel opende.

Daarin lagen, zorgvuldig in watten gewikkeld, een viertal glazen bolletjes, die er uitzagen als stuiters.

Het waren kleine bommen, die een snelwerkend bedwelmend gas bevatten.

— Haal zo diep mogelijk adem, en houd je zakdoek voor neus en mond, zei Raffles.

Hij nam een der glazen kogels in de hand, stak het doosje in zijn zak, haalde zo diep hij kon adem, en drukte met de linkerhand met zijn zakdoek mond en neus dicht.

Tegelijkertijd wierp hij met zijn rechterhand de glazen kogel in het midden van de vloer.

De kleine bom spatte met een droge knal uiteen...

Een der cobra's was reeds tegen een hoek van de schrijftafel opgekropen, steun zoekend aan de zware krullen van het beeldhouwwerk, en reeds stak zijn afzichtelijke kop boven het tafelblad uit.

Maar plotseling scheen het monster als door de bliksem getroffen te worden.

Het bewoog snel en krampachtig even de kop op en neer, viel toen op de grond, waar het nog even bleef liggen stuiptrekken en toen bewegingloos bleef liggen.

Een tweede slang, die over de omgevallen stoel kroop, richtte zich stijf op, en viel in die houding ruggelings op de vloer.

Een der cobra's scheen zich, door instinct gedreven, in veiligheid te willen brengen door tegen het gordijn op te kruipen maar het was nog niet halfweg, of het werd door het dodelijk gas achterhaald, en gleed zieltoegend omlaag.

Er waren nog geen vijftien seconden verlopen, of alle zes de slangen lagen bewegingloos door het vertrek verspreid dood.

Voorzichtig deden de twee vrienden de zakdoek voor hun gelaat weg. Het gas had deze hoogte van het vertrek nog niet bereikt, en zij stonden enige keren diep adem te halen.

Raffles liet zich op de grond glijden, trad snel op het raam toe, en schoof het open, zodat het gas binnen enkele seconden weg trok.

Hij schopte de dode slangen in een hoek op een hoop, en wenkte Brand bij zich, die zich nog nauwelijks van zijn schrik hersteld had.

— Wat zou dat om 's hemels wil te betekenen hebben, Edward? vroeg de jongeman doodsbleek op hese toon.

— Dat betekent, amice, dat wij hier in een val zijn gelokt door iemand, wiens naam ik je niet eens behoef te noemen.

— Professor Nicholson? vroeg Brand met gesmoorde stem.

— Hij en niemand anders, antwoordde Raffles. Het ligt juist in zijn duivels karakter, om een dergelijk middel te bedenken, om zijn vijanden onschadelijk te maken.

— Maar dan zou de Indiër in het komplot moeten zijn.

— Dat lijdt geen twijfel. Maar wij spreken later wel uitvoeriger over dat alles. Nu moeten wij eerst ons best doen, uit deze kamer te komen. De deur is van buiten gesloten door de schurken, maar misschien kunnen wij ons door

het raam redden.

Hij boog zich naar buiten, zonder er zich om te bekommeren, of men hem van de straat of van de tuin af zou kunnen zien en om de hoogte van het venster te schatten.

Hij zag direct dat een vlucht langs deze weg zeer moeilijk, zo niet onmogelijk zou zijn, want de hoogte bedroeg meer dan zes meter van de grond.

Hij wierp een onderzoekende blik om zich heen, als om naar iets te zoeken, dat hem kon dienen, om zich langs neer te laten maar er was niets.

Plotseling scheen hem iets in te vallen.

Hij wendde zich tot zijn vriend en zei haastig:

— Luister eens, amice. Er is maar één middel om te ontkomen. Ik ben er zeker van dat de schurken zich hier wel gauw zullen komen overtuigen, of de slangen ons hebben gebeten. Welnu, wij zullen ons op de grond uitstrekken en ons dood houden. Wij zullen echter oren en ogen goed openzetten, en zodra de deur geopend wordt, springen wij over-eind, en banen ons een uitweg.

— En als Nicholson er zelf bij is?

— Dan hoop ik maar één ding, en dat is, dat mijn kogel ditmaal niet zal missen antwoordde Raffles op grimmige toon.

Raffles schoof de gordijnen dicht, waarna de twee vrienden zich op de vloer uitstrekten.

Zo verliep een half uur, zonder dat er iets voorviel.

Maar toen ving het scherp gehoor van Raffles een zacht geluid op, als het schuiven van een deur.

Ensklaps zag hij, daar zijn gelaat juist in die richting gekeerd was, hoe het paneel van een der schilderijen langzaam opzij schoof, en hoe achter de aldus gevormde opening, het smalle, mager gelaat verscheen van professor Nicholson, de Koning van de Misdaad, de doodsvijand van de Grote Onbekende.

Met de grootste krachtsinspanning wist Raffles zijn gelaat in dezelfde onbeweeglijke plooi te houden, vertrokken als in doodsangst.

Het hoofd van Nicholson, van de man, tegenover wie hij reeds verscheidene

malen van aangezicht tot aangezicht had gestaan, verdween voor een ogenblik om plaats te maken voor dat van een ander persoon.

Ook hem herkende Raffles aanstonds: het was Fateh Ali Khan Kazilbash.

De toeleg bleek nu duidelijk: de Indiër was in het komplot betrokken, en professor Nicholson had een klein fortuin uitgegeven, om hem de rol van een Indische nabob te laten spelen, alleen om zijn doodsvijand Raffles te lokken.

De pseudo Indiër liet zijn donkere ogen een ogenblik zoekend door het vertrek gaan en vestigde ze toen op het gelaat van de man die daar onbeweeglijk, met verwrongen ledematen, op de grond lag uitgestrekt.

Eindelijk trok deze zijn gelaat weer terug, en achtereenvolgens verschenen er nog vier andere personen met hun gezicht voor de opening, die zich door eigen aanschouwing schenen te willen overtuigen, dat de twee mannen daarbinnen werkelijk dood waren, gevallen als slachtoffers van de slangen.

Toen hoorde Raffles zeer duidelijk de vraag stellen:

— Waar zouden de slangen zijn, meester?

— Dat weet ik niet, hoorde hij de bekende stem van Nicholson antwoorden, misschien zijn zij onder een plooi van de gordijnen gekropen.

— Zouden wij naar binnen kunnen gaan?

— Dat kunnen wij gerust wagen. Wij zullen wat melk dicht bij de deur zetten en als de brilslangen hier niet op afkomen, kan men er zeker van zijn, dat zij dood zijn.

Het volgend ogenblik schoof het luikje voor de schilderij dicht.

Snel wendde Raffles het hoofd naar Brand en fluisterde:

— Opgelet, Charles, zij zullen aanstonds binnenkomen. Zodra de deur geopend wordt springen wij op. Er zijn, behalve Nicholson, nog minstens vijf mannen, allen bendeaanvoerders want Nicholson was niet gemaskerd; ik heb het zoëven kunnen zien.

Brand wilde iets antwoorden, maar Raffles stootte hem aan en hernam zijn

vorige houding.

Heel zacht werd er een bout teruggeschoven, de deur kierde open, en er verscheen een hand, die een schoteltje melk vasthield, dat voorzichtig op de vloer werd neergezet.

Maar voor de deur kon worden dichtgetrokken, waren Raffles en Brand snel als de gedachte opgesprongen, en eerstgenoemde trok de deur met een krachtige ruk wijd open.

In de gang liet zich een waar gebrul van woede horen.

Onverhoeds zagen de zes mannen in de gang zich geplaatst tegenover twee springlevende vijanden, ieder met een revolver in de hand.

Maar spoedig had Nicholson zich van zijn verbazing hersteld.

— Gript ze, riep hij. Zij mogen hier niet levend vandaan.

Dat bevel was echter gemakkelijker gegeven dan opgevolgd.

Want wel hadden de bandieten dadelijk hun revolver getrokken, maar zij waren niet vlug genoeg geweest.

Raffles en Brand waren in de gang gesprongen, terwijl zij tegelijkertijd hun wapens afschoten.

Twee der aanvallers stortten al direct dodelijk gewond ter aarde.

Nicholson vuurde op zijn beurt, maar miste, ofschoon de kogel op nauwelijks een millimeter aan Raffles' hoofd voorbij vloog en met een droge klap zich in het hout van de deurpost boorde.

De toestand zou echter voor de twee vrienden spoedig gevaarlijker worden.

De Indiër bracht een fluitje aan zijn mond, en meteen klonk een schrill gefluit door het huis.

Alsof slechts op dit sein gewacht was geworden, kwamen een vijftal bedienden, eveneens gewapend van alle kanten toesnellen.

Raffles had gezien, dat Nicholson direct bij het snerpen van het fluitje een masker had te voorschijn gehaald, en zich dit snel voorbond, zodat dit bijna zijn gehele gelaat bedekte.

Hij begreep daaruit dat deze bedienden niets anders waren dan leden van een dievenbende, aan wie het niet geoorloofd was het gelaat van de meester

te aanschouwen.

Maar ook zag hij in, dat de toestand nu werkelijk dreigend werd.

Raffles en Brand hadden zich door de voorhoede heengeslagen, waarvan reeds twee man gevallen waren, maar thans zagen zij zich opnieuw geplaatst tussen een hulpmacht, die aan het andere einde van de gang was komen opdagen.

Hier viel niet te aarzelen.

Raffles riep in een vreemde, alleen voor Brand verstaanbare taal een bevel, en dadelijk daarop stormden beiden vooruit, en op de bedienden in, die hun de weg naar de vrijheid trachtten te versperren.

Onder het gaan schoten zij hun revolvers af, die een bres maakten in de vijandelijke overmacht, want snel achter elkaar vielen drie man op de grond.

Maar ook de twee vrienden hoorden de kogels om hun oren fluiten, en zij mochten zich gelukkig prijzen, dat hun vijanden in hun opwinding zich de tijd niet gunden om goed te richten.

Aldra waren zij te midden van de bedienden.

Een hunner wilde Raffles beet pakken maar deze gaf hem een zo geweldige dreun onder de kin, dat de man ruggelings de hoge trap aftuimelde.

Brand had eveneens een der zogemaamde bedienden op een geweldige vuistslag onthaald, dat de man bewusteloos neerstortte.

Na een welgemikt schot hadden de twee vrienden de trap bereikt.

Zij stormden deze af, terwijl vlak boven hun hoofd de brokjes kalk, als een regen van gruis neerdaalden. De kogels sloegen nu met razende snelheid in de muur, afgeschoten door mannen, die door woede verblind waren, en in het wilde weg hun revolvers leeg schoten.

In een oogwenk waren Raffles en Brand de benedengang door en hadden de tochtdeur en vervolgens de kleine zijdeur opengerukt, die gelukkig niet gesloten was.

Zonder er zich veel om te bekommeren of zij gezien zouden worden, snelden zij de tuin door, renden naar de voorzijde van het huis en sprongen over het hek.

Het geluk was hun gunstig, heinde en ver was geen ziel te bekennen.

Raffles bracht twee vingers tussen de lippen, en liet een eigenaardig schel geluid horen, dat ver verneembaar moest zijn.

Onmiddellijk werd er in de verte geantwoord door het geluid van een auto, die snel kwam aanrijden.

Raffles en Brand snelden op het geluid af, en enkele seconden later hadden zij de auto bereikt.

Achter het stuurwiel zat een man van reusachtige lichaamsbouw; het was Henderson, de chauffeur van Lord William Aberdeen.

— Naar ons huis in de Victoriastreet, James, riep Raffles de chauffeur toe, terwijl hij het portier openrukte.

De twee mannen stapten in de wagen, die aanstonds snel wegreed.

Met een zucht van verlichting dankte Brand de voorzienigheid, dat hij zoëven aan een vreselijk gevaar ontkomen was.

HOOFDSTUK V.

RAFFLES ZINT OP WRAAK

Na een paar minuten, vroeg Brand, alsof het hem thans eerst inviel:

— Dat is waar ook, Edward, heb ik je James het adres niet horen opgeven van je huis in de Victoriastreet?

Raffles knikte bevestigend.

— Wij gaan dus niet aanstonds naar ons huis in de Cromwellstreet?

— Neen, het is veiliger in de Victoriastreet.

— Veiliger dan in de Cromwellstreet?

— Voor hetgeen wij te doen hebben, zeker.

— Wat wij te doen hebben? Wat kunnen wij anders doen dan gaan slapen?

— Ons wreken, antwoordde Raffles kortaf.

Brand zweeg.

Hij kende de Grote Onbekende reeds jaren lang, maar toch werd hij telkens opnieuw getroffen door de onverzettelijke wilskracht van Raffles.

Ieder ander zou de hemel gedankt hebben, dat hij veilig uit dat gevaarlijke huis was gekomen, en er het leven had afgebracht.

Raffles echter dacht er het allereerst aan, zich op zijn vijand te wreken, en een taak te voltooien, die hij slechts halverwege had kunnen afmaken.

De jongeman schudde het hoofd, maar hij maakte geen tegenwerpingen, omdat hij wel wist dat dit toch nutteloos zou zijn.

Raffles was nooit van zijn eenmaal genomen plan af te brengen.

Nu begreep Brand ook, waarom zij naar de Victoriastreet gingen, want in dat huis bevond zich een grote verzameling van de meest uiteenlopende verzamelingen.

Daar waren ook de dozijnen dames-toiletten, waarin Brand zich menigmaal had moeten vermommen.

En niet alleen was het huis een waar magazijn van allerlei klederdrachten, het bezat ook een aantal geheimen, die Raffles en Brand menigmaal van grote dienst waren geweest.

Zo stond het huis door een kaarsrechte onderaardse gang in verbinding met het huis in de Cromwellstreet, en door deze gang kon zich met fabelachtige snelheid een klein door electriciteit gedreven wagentje voortbewegen.

Henderson had de afstand naar de Victoriastreet in minder dan een kwartier afgelegd, en stopte nu voor de deur van een huis, dat nog een tweede achteruitgang had, die in geval van nood kon gebruikt worden.

Nauwelijks waren Raffles en Brand het huis binnengegaan, of Henderson reed weg en parkeerde de auto op enige afstand.

Raffles scheen onder de rit reeds een plan te hebben gemaakt, want hij liep regelrecht de trap aan het einde van de vestibule op, trad een groot hol vertrek binnen, dat slechts enkele meubelen bevatte, waaronder een grote staande spiegel en opende, door op een geheime

knop te drukken, een groot vak in een der wanden, dat kunstig verborgen was.

In de geweldig grote kast, die thans zichtbaar werd, hing een groot aantal costumes, keurig gerangschikt, en alle van een nummer voorzien.

Raffles sloeg een klein register open dat op een plank lag en had aanstonds gevonden wat hij zocht: twee politie-uniformen, een van brigadier, een van een gewoon agent.

Hij overhandigde Brand de laatstgenoemde uniform, en vliegensvlug begonnen de twee vrienden zich te verkleden.

Zij hadden zulk een verbazende handigheid verkregen in deze soort vermommingen, dat het nauwelijks een halve minuut duurde, of beiden hadden zich in uniform gestoken.

Nadat zij het uitgetrokken costuum zorgvuldig hadden weggehangen, werd het geheime vak gesloten, en traden zij een tweede vertrek binnen, ingericht als slaapkamer, waar zij hun gelaat met een bijzondere soort kleursels die het geheim waren van Raffles, een volkomen verandering lieten ondergaan. Twee voortreffelijk passende pruiken, onmogelijk van echt haar te onderscheiden, bekroonden het werk, dat in het geheel misschien zes minuten had geduurd.

Toen alles weer zorgvuldig was weggeborgen, wat de aard van hun bezigheden had kunnen verraden, begaven Raffles en Brand zich weer naar beneden, maar niet dan nadat zij hun revolvers opnieuw geladen hadden, en ieder nog een dozijn reservepatronen bij zich hadden gestoken, benevens een stel boeien, en nog enige andere zaken, die hun van dienst zouden kunnen zijn.

Het fluitsignaal deed Henderson met zijn auto spoedig weer verschijnen.

— Luister eens, James, zei Raffles op zachte toon, je bent wellicht een weinig verbaasd, ons thans als politiebeampte terug te zien...

— Ik verbaas mij niet zo gauw, mylord, antwoordde Henderson kalm. Ik moet echter erkennen, dat ik u niet zou herkend hebben, behalve aan het fluitsignaal en aan uw stem.

— Goed. Je brengt ons nu zo gauw mogelijk weer terug naar het huis in de

Coventry Road, dat wil zeggen, je brengt ons niet voor de deur, maar tot op een vijftigtal meters van het huis; daar zal ik je wel verder instructies geven.

Henderson knikte, ten bewijze dat hij het begrepen had, de beide mannen stapten weer in de auto, en in snelle vaart ging het weer naar de Coventry Road terug.

Vijftig meter voor het huis van de Indiër, hetwelk Raffles en Brand bijna noodlottig was geworden, stopte Henderson, zoals hem opgedragen was.

Raffles stapte uit, en de Grote Onbekende boog zich tot Henderson over, en zei op zachte toon:

— Houd nu dat huis goed in het oog, James, want het kan best zijn, dat wij nogmaals op enigszins overhaaste wijze zullen moeten vertrekken.

— Wat gaan wij doen? vroeg Brand.

— Wij zullen er binnen gaan, en als Nicholson er zich nog bevindt, laat hij zich dan voor mij in acht nemen, want als de partijen thans wat meer gelijk staan, zal een van ons beiden daarginds moeten blijven.

— Zou ik u dan liever niet een handje helpen, mylord? vroeg Henderson, terwijl hij reeds aanstalten maakte, om uit te stappen.

— Neen, James, het is beter dat je goed op het huis let, wij zullen het alleen wel afkunnen, want ik vermoed, dat de bedechefs en die zogenaamde bedienden, wel gauw het hazenpad zullen hebben gekozen.

— En de bandieten dan, die wij naar de andere wereld hebben gezonden? vroeg Brand. En de gewonden?

Raffles dacht een ogenblik na.

— Die zullen zij wel hebben meege-nomen, en ik bedenk daar, dat wij ons wel wat mogen haasten, als wij nog iemand in huis willen aantreffen. Kom, Charles.

Hij knikte Henderson nog eens toe, waarna de twee vrienden langzaam verder gingen als twee agenten van politie die kalm hun ronde doen.

Aldra hadden zij het huis weer bereikt, en openden nu kalmweg het hek van de tuin, nadat Raffles zich overtuigd

had, dat het licht in de kamer waar de brandkast stond, duidelijk te zien was door een kier van het gordijn.

Zij liepen over het tuinpad, gingen regelrecht op de huisdeur toe, waar Raffles aanbelde.

Na een poos hoorde hij, dat er boven zijn hoofd een raam werd opengeschoven.

Raffles keek naar boven en zag dat iemand het hoofd naar buiten stak om te zien, wie er zo laat was.

Raffles liet deze gunstige gelegenheid niet voorbijgaan.

Hij tikte aan zijn helm en riep met gedempte stem naar boven:

— Excuseer, mijnheer, ik geloof dat er iets niet in orde is in uw huis.

— Wat dan? klonk een ongeduldige stem terug.

— Toen ik zoëven voorbij kwam, zag ik licht schemeren door een gordijn.

— Welnu wat zou dat?

— Wel, mijnheer, het is bijna half vier in de nacht. Ik geloof niet dat 't gebruikelijk is om dan nog licht te branden.

— Stel je gerust man, klonk de stem weer. Ik heb laat zitten werken; alles is in orde.

Zo liet Raffles zich echter niet afscheppen.

Voor de man daarboven zijn hoofd zou terugtrekken, riep hij:

— Ik geloof toch niet, dat alles in orde is, mijnheer. Ik ben zoëven om het huis heengelopen, en ik heb gezien, dat de kleine zijdeur gemakkelijk geopend kan worden. Er zijn stellig lieden in uw huis, die er niets te maken hebben; het is mijn plicht om mij daarvan te overtuigen.

De man daarboven bromde een paar ongeduldige woorden en smet het raam dicht.

Raffles wachtte niet eens tot de voordeur geopend werd, maar liep met Brand om het huis heen, en ging nu door dezelfde deur naar binnen, welke hij enige uren geleden zelf geopend had.

In de gang gekomen, ontstak het twee-

tal hun elektrische zaklantaarns, openden enige deuren, lieten het licht schijnen in geheel verlaten vertrekken en liepen toen de trap op.

Op het portaal kwam hen een bediende tegemoet.

Deze wierp de gewaande politiebeampte een norske blik toe en zei:

— Gij geeft u moeite voor niets. Er is volstrekt niets aan de hand; de deur is waarschijnlijk toevallig open blijven staan.

— Dat is best mogelijk, zei Raffles droog, maar wij zullen toch zo vrij zijn even een onderzoek in te stellen. Apropos, zo vervolgde Raffles, alsof hem iets inviel, als er hier volstrekt niets is voorgevallen, hoe komt het dan dat gij nog niet in bed ligt?

De bediende wierp de gewaande brigadier een nijldige blik toe, maar antwoordde niet.

Hij draaide zich op de hielen om en wilde zich verwijderen.

Hij kwam echter niet ver, want Raffles had Brand een snelle wenk gegeven, die deze aanstonds begreep.

De jongeman haalde zijn zakdoek te voorschijn en Raffles deed snel, met afgewend gelaat, enige druppels van de inhoud van een klein flesje op de zakdoek.

Onhoorbaar sloop Brand de handlanger van de Koning van de Misdaad achterna en drukte hem onverhoeds de met chloroform besprenkelde zakdoek voor neus en mond.

De bediende wilde zich verweren, en sloeg wild met zijn armen om zich heen, maar binnen enkele seconden deed de bedwelmende stof zijn invloed gelden.

Zijn armen zakten langs zijn lichaam neer, en zonder geluid gleed hij, door Brand opgevangen, op de vloer neer.

Raffles had reeds de deur geopend van een vertrek vlak naast hem, en dat in het duister gehuld bleek te zijn. Vlug werd de bediende naar binnen getrokken en op een divan neergelegd, waarna Raffles de deur snel sloot.

HOOFDSTUK VI.

FATEH ALI KHAN KAZILBASH

Raffles en Brand waren nu binnenshuis en alles was zo vlug en zo stil in zijn werk gegaan, dat zeker geen der andere bewoners van het huis iets vernomen had.

Alles bleef tenminste stil, nadat Raffles en Brand een poos ingespannen hadden staan luisteren.

— Ik geloof dat zij allemaal weg zijn, fluisterde Brand.

Als om zijn woorden te logenstraffen werd er juist op dat ogenblik boven hun hoofden een deur geopend, en de stem van Kazilbash, thans zonder het minste accent riep :

— Blackpool, waar zit je toch? Kom mij helpen met in te pakken, want over een paar uur als de meester is teruggekeerd om mij instructies te geven, moet ik vertrekken.

Raffles had Brand aangestoten en zei fluisterend :

— Het geluk is met ons. Hij schijnt daarboven alleen te zijn; ga gauw mee.

Zacht maar toch op duidelijk verneembare toon met elkander sprekend, liepen de twee vrienden de gang in en gingen snel de trap op.

Daarboven stond de pseudo Indiër vol verbazing en met een uitdrukking van schrik op zijn gelaat te wachten.

— Wat moet dat betekenen, stamelde hij, met een onwillekeurige beweging naar zijn revolver.

— Ik vraag u duizendmaal excuus, mijnheer, zei Raffles, terwijl hij saluëerde, maar wij hebben zoëven aangebeld.

— Ik heb niets gehoord.

— Maar uw bediende wel, mijnheer, vervolgde Raffles. Wij zagen, toen wij zoëven voorbij het huis liepen, licht voor een der vensters en een opgeschoven raam, en daar wij de zaak niet vertrouwd hebben wij aangebeld. Het was onze plicht dat te doen, mijnheer.

De pseudo Indiër die thans in een gewoon colbert was gekleed, beet zich op

de lippen, maar wist zich spoedig te herstellen:

— Heeft mijn bediende u binnengelaten? vroeg hij.

— Om u te dienen, mijnheer, antwoordde de brigadier.

— En wat zei hij?

— Hij zei, dat er niets aan de hand was, en dat de kleine zijdeur zeker bij ongeluk open was blijven staan.

Weer kneep de gewaande Indiër de lippen dicht open, en fronste zijn donkere wenkbrauwen.

— De slaapkop heeft zeker niet geweten, wat hij zei. Wij moeten aanstonds met de eerste boot naar het vasteland vertrekken, en daarom hadden wij er onze nachtrust aan opgeofferd om de bagage te pakken. Ik verzeker u, zo vervolgde hij glimlachend, dat er werkelijk niets aan de hand is. U kunt gerust weg gaan; ik zal u niet langer ophouden.

Een flauw glimlachje plooidde zich om de lippen van de Grote Onbekende.

— Dat is zeer vriendelijk van u, mijnheer, zei hij, maar ik vrees dat wij het u zullen moeten doen. Wij hebben een open straatdeur gevonden om half vier in de nacht, en dat kan niets goeds betekenen. Gij zult ons dus wel permitteren, dat wij even de ronde doen, geholpen door enige uwer bedienden.

De gewaande Indiër maakte een gebaar van ongeduld.

— Ik zeg u toch, dat er niets gebeurd is, riep hij uit. Trouwens, ik heb op het ogenblik slechts één bediende; gij moet de man zijn tegengekomen.

De ogen van Raffles schitterden.

— Dan weet ik wat ik weten wilde, zei hij kortaf.

— Wat wilt gij daarmee zeggen? vroeg de pseudo Indiër, terwijl zijn bruin gelaat een vale tint kreeg en hij een stap achteruit deed.

In plaats van rechtstreeks te antwoorden trok Raffles zijn revolver en duwde de ander de loop in de heup.

— Ga daar dat vertrek binnen, beval hij kortaf, terwijl hij op een openstaande deur wees van een helder verlichte kamer. Steek uw handen omhoog.

De Indiër liet een sissend geluid ho-

ren, maar gehoorzaamde.

Achteruitlopende met opgestoken handen ging hij het vertrek binnen, op de voet gevolgd door Raffles, die zijn revolver geen ogenblik liet zakken, terwijl Brand de bandiet nauwlettend in het oog hield.

Zodra zij het vertrek waren binnengegaan zei Raffles:

— Neem hem zijn wapens af.

Brand stak zijn hand in de zakken van het colbert, en haalde er achtereenvolgens een kleine browning, een kleine dolk in schede en een boksijzer uit.

Hij stak deze voorwerpen in zijn eigen zak en zei:

— 't Is in orde, brigadier; ik heb hier alles.

— Ga daar zitten, beval Raffles kortaf, met de revolverloop in de maagholte van de bandiet.

De Indiër ging op de hem aangewezen stoel zitten, en scheen zich in zijn lot te schikken, daar hij wel moest inzien, dat iedere tegenstand nutteloos zou zijn.

Raffles wierp een blik om zich heen.

De drie mannen bevonden zich in een fraai gemeubileerde slaapkamer.

Op het ledikant stond een voor de helft gepakte lederen handkoffer, terwijl enige reiskleren over verschillende stoelen verspreid lagen.

Het was duidelijk dat de man van plan was geweest, het huis zo spoedig mogelijk te verlaten, hetwelk thans geen doel meer voor hem had, en hem slechts gevaarlijk kon worden, in geval de voorvallen van die nacht ruchtbaar werden gemaakt.

De Meester zou in ieder geval wel kans zien, de kostbare inhoud van het huis langs een of andere weg te gelde te maken.

De gehele toelag werd de twee vrienden thans duidelijk.

Professor Nicholson had gebruik willen maken van het exotisch uiterlijk van de Indiër om hem de rol te laten spelen van een schatrijke Indische edelman.

Zijn handlangers hadden voor de nodige bedienden gezorgd, en geen enkele der gasten, die in dit huis de voet hadden gezet, zouden ook maar een ogenblik hebben durven veronderstellen, dat deze

zogenaamde bedienden van de gevaarlijkste soort waren.

En dit alles om John Raffles, de Grote Onbekende te pakken te krijgen.

Weken achtereen hadden de schurken hier op de loer gelegen, vast besloten om als het moest, een maand, zes maanden, een geheel jaar te wachten.

De berekening van Professor Nicholson was niet verkeerd uitgekomen: zijn doodsvijand was inderdaad aangelokt door de rijkdommen van een man, die hem een gemakkelijke prooi moest toeschijnen.

Nu had het er echter alle schijn van, alsof al deze zorgvuldige voorbereide plannen opnieuw verijdeld zouden worden, en zouden afstuiten, op de tegenwoordigheid van geest en de koelbloedigheid van John Raffles.

— Houd hem in het oog, amice, zo wendde hij zich tot Brand opdat ik in die tussentijd mijn uiterlijk een verandering kan doen ondergaan.

Brand had op zijn beurt zijn revolver getrokken, en hield het wapen gericht op de Indiër, die thans onbeweeglijk, en strak voor zich uitkeek.

Zonder tijd te verliezen ontdeed Raffles zich van zijn uniform, nam uit de binnenzak een blikken doos, met een elastiek dichtgebonden, en uit de twee achterzakken een half dozijn pruiken.

Toen nam hij voor de spiegel van de wastafel plaats, waarin hij het gelaat van de Indiër duidelijk kon zien weerspiegelen, opende de blikken doos, die de nodige ingrediënten ter vermomming bleek te bevatten, en koos met zorg een bruine tint uit, die volkomen overeenstemde met die van de Indiër.

Het geluk wilde, dat de gelaatsvorm van de man in het algemeen vrij veel overeenkomst vertoonde met die van Raffles.

Raffles maakte zijn wenkbrauwen zorgvuldig zwart, evenals zijn oogharen; zocht een pruik van zwart glanzend haar uit, zette deze op, bevestigde een kort, zwart kneveltje onder zijn neus en bekeek toen zijn werk met voldoening, want de gelijkenis was waarlijk verbluffend.

De Indiër had deze gedaanteverwisse-

ling zwijsend, maar met somber samengeknepen lippen gadegeslagen en ook Brand had niet kunnen nalaten, nu en dan steelsgewijze een blik in de spiegel te slaan.

Bijna zou hem dit noodlottig zijn geworden, want plotseling maakte de Indiër gebruik van een ogenblik, waarop Brands' blikken weer naar de spiegel afdwaalden om onverhoeds op te vliegen, zich op de jongeman te werpen, en de hand te grijpen, waarin deze de revolver geklemd hield.

Met een sprong als van een tijger was Raffles bij de twee worstelende mannen.

Hij greep de Indiër om het middel, en tilde hem van de vloer.

De schurk kronkelde zich als een slang en trachtte Raffles een beentje te lichten.

Deze wierp de Indiër van zich af, liet hem toen bedaard op zich toekomen, en ontving hem met zulk een geweldige kaakslag, dat zijn aanvaller als een blok neerviel, en onbeweeglijk bleef liggen.

Hijgend bleef Raffles even staan en keek op zijn dubbelganger neer.

Toen zei hij:

— Dat was op het nippertje, Charles. Ik hoop dat dit je een les moge zijn, om voortaan je aandacht wat meer te bepalen bij een zo gevaarlijk heerschap als deze bruine bandiet.

Brand was opgestaan, nog bleek van schrik en verwarring.

— Ik heb je verwijt volkomen verdiend, Edward, zei hij. Ik zal voortaan beter opletten.

— Dat hoop ik, zei Raffles droogweg. Wees nu zo goed, en ontdoe deze man van zijn kleren, die hij, meen ik, de gehele avond en nacht heeft gedragen, maar vlug, want zijn bewusteloosheid zal waarschijnlijk niet lang meer duren. Brand liet zich dit geen tweemaal zeggen.

Snel trok hij de Indiër jas, vest en broek uit, en Raffles deed de kledingstukken even snel aan.

Intussen had Brand de Indiër geboeid, en zijn benen met een dik touw samengebonden; juist was hij hiermee klaar, toen de schurk de ogen opsloeg en nog half versuft om zich heen keek.

Hij scheen zich dadelijk van de toestand bewust te zijn, want hij sloot de ogen aanstonds opnieuw, liet het hoofd terzijde vallen en scheen zich in het onvermijdelijke te schikken.

— En nu naar de bediende, Charles, riep Raffles uit. Jij moet zijn plaats innemen. Vlug, want ik zie, dat het reeds klaarlichte dag is.

De twee mannen snelden het vertrek uit, gingen vlug de trap af, en de kamer binnen, waar de bediende nog altijd bewusteloos op de divan lag.

De man werd van zijn livrei ontdaan, die door Brand werd aangetrokken.

Een blonde pruik, en wat vegen met de schminkstaafjes, door Raffles met vlugge meesterhand gevoerd, maakten de gelijkenis voldoende, om niet aanstonds voor ontdekking te behoeven te vrezen.

Nadat dit alles gedaan was, werd ook de bediende stevig geboeid en met touwen op de sofa gebonden, terwijl hem bovendien de mond werd gesnoerd met een doek, voor het geval dat de chloroform wat al te snel mocht zijn uitgewerkt.

Het was bijna half zes, toen dit alles eindelijk gedaan was.

Raffles en Brand hadden de lichten reeds overal gedoofd, en de overgordijnen opengeschoven.

— Luister eens, Edward, begon Brand toen zij in de benedenkamer de komende dingen zaten af te wachten. Zou Henderson nog steeds op dezelfde plaats staan?

— Maak je niet ongerust, zei Raffles bedaard. Hij zal er zolang blijven totdat ik hem opdraag heen te gaan, al zou het een week duren.

Brand wilde nog iets zeggen toen de bel van de huisdeur overging.

Hij sprong verschrikt op en zei:

— Wie zou dat kunnen zijn?

— Hoogst waarschijnlijk professor Nicholson, antwoordde Raffles bedaard. Ik vrees dat je een weinig nerveus bent, amico. Wie zou het anders kunnen zijn?

Daar Brand op dezelfde plaats bleef staan, vervolgde Raffles, terwijl hij hem vragend aankeek:

— Zou je niet eens de deur opendoen?

— De deur openen? stotterde Brand.

— Natuurlijk. Je zult toch niet verlangen, dat hij door de brievenbus komt kruipen?

— Alles goed en wel, zei Brand, die zijn bedaardheid had teruggekregen, maar als hij nu eens niet alleen was, maar met zes of acht van zijn bendeleden?

— Waarom zou hij dat doen? kwam Raffles. Daartoe heeft hij volstrekt geen reden. Hij is zoëven vertrokken om de gesneuvelden en de gewonden van het slagveld te vervoeren, hij weet niet beter of Raffles en zijn vriend zijn gevlucht, en hij veronderstelt dat hij hier niemand anders zal vinden dan de Indiër en zijn zogenaamde bediende. Je kunt het mij trouwens komen zeggen, want ik zal hem natuurlijk in mijn werkkamer ontvangen. En ga nu, wat ik je verzoeken mag, want wij kunnen hem niet te lang laten wachten.

Terwijl Raffles zich naar de werkkamer op de eerste verdieping begaf, ging Brand de voordeur openen.

Bepaald op zijn gemak voelde hij zich niet.

Het was als een voorgevoel hem waarschuwde, dat alle gevaar nog niet geweken was.

Door het kleine luikje in de deur zag hij dat de bezoeker inderdaad professor Nicholson was en dat hij alleen was.

Dat wil zeggen, hij was niet door een zijner bendeleden vergezeld, maar hij bevond zich in gezelschap van een grote Deense dog, die er verre van goedaardig uitzag.

Nicholson trad door de hond gevolgd binnen.

Zijn voorhoofd was gefronst, en zijn groen-zwarte ogen hadden een boosaardige uitdrukking.

— Je doet alsof je een echte bediende bent, Blackpool, ik geloof waarachtig dat je mij liet wachten.

— Excuseer meester, stamelde Brand, terwijl hij zoveel mogelijk de stem van de bediende trachtte na te bootsen, ik was boven bezig met... met onze kameraad te helpen met het pakken van zijn valies.

— Dus ook als een echte bediende,

hernam Nicholson spottend. Het is voor het eerst, Blackpool, dat ik hoor, dat je zo dienstvaardig bent. Waar is Khalipur op het ogenblik?

— In zijn werkkamer, meester, hij wacht u. Zal ik u aandienen?

Nicholson, die reeds naar de trap onderweg was, bleef even staan, om de ander een verbaasde blik toe te werpen.

— Is het je in je bol geslagen? vroeg hij. Ik geloof waarachtig, dat je mij voor de gek houdt. Heb je je zo goed ingewerkt in je rol van bediende, dat je mijn bezoek wilt aankondigen? Laat

dat maar, ik zal hem zelf wel opzoeken.

Met deze woorden ging Nicholson de trap op, terwijl de hond met een paar sprongen al boven was.

Nu pas zag Brand dat de Koning van de Misdaad in de hand een hoed droeg, die hij aanstonds herkende als die, welke Raffles had opgehad, toen hij diezelfde nacht voor het eerst dit huis betrad.

Plotseling maakte zich een grote angst van de jongeman meester.

Een onbestemd gevoel van naderend onheil deed hem besluiten de Meester op de voet te volgen.

HOOFDSTUK VII.

HET GEVECHT MET PROFESSOR NICHOLSON

Nicholson was intussen de trap opgegaan en had de deur van een klein kabine naast de werkkamer van Khalipur, zoals zijn werkelijke naam was, geopend en daar de hond binnengelaten, waarna hij de deur op slot had gedraaid en de sleutel in zijn zak had laten glijden.

Daarop trad hij het vertrek binnen, waar de Indiër hem zat te wachten.

Raffles stond dadelijk op, toen hij zijn bezoeker zag binnenkomen, en bood hem beleefd een stoel aan, waarna hij op zijn plaats terugkeerde.

Een ogenblik keek Nicholson zijn gewaande medeplichtige zwijgend aan.

Toen zei hij op doffe toon:

— Wij moeten het maar bekennen, Khalipur; het is ook ditmaal weer mislukt, en wij hebben vruchteloos een burgermans fortuin uitgegeven, om die vervloekte Raffles onschadelijk te maken.

— Ongetwijfeld, meester, maar gij moet de hoop niet opgeven, zei Raffles bemoedigend.

— Dat ben ik ook niet van plan, bromde Nicholson.

— Zou ik mogen weten, wat gij voornemens zijt? vroeg Raffles.

Raffles keek zijn doodsvijand aandachtig aan.

— Natuurlijk, ik ben juist teruggekomen, om je voor te vertrek even in te lichten.

Hij had hem met opzet kalm zijn gang laten gaan, in de verwachting, dat hij van professor Nicholson wel een en an-

der zou vernemen, dat hem later van nut zou kunnen zijn.

De eerstvolgende ogenblikken zouden hem echter anders leren.

— Weet je wat ik hier heb? vroeg hij terwijl hij Khalipur spottend aankeek.

— Jawel, Meester, als mijn ogen mij niet bedriegen is het een hoed, antwoordde Raffles kalm.

— Het verheugt mij, dat je dat zo direct ziet, zei Nicholson ongeduldig. Maar weet je ook van wie die is?

Langzaam nam Raffles de hoed uit de hand van zijn doodsvijand aan en bekeek de voering... zag daarin de met zilverdraad geborduurde letters E.L... en zei toen op enigszins gerekte toon:

— Ik heb niet het flauwste idee aan wie deze hoed kan toebehoren.

— Het spijt mij, Khalipur, maar dan kan ik je geen compliment maken over je inzicht. Deze hoed behoort aan de man, die wij hedennacht hadden willen onschadelijk maken, aan John Raffles.

De Grote Onbekende had zijn stoel een weinig teruggeschoven, en vroeg langzaam:

— En wat zou dat eigenlijk?

— Kun je dat niet begrijpen? vroeg Nicholson spottend. Het is anders nog al duidelijk. Ik zal mijn hond aan deze hoed laten ruiken, of om juist te zijn, dat heb ik reeds gedaan en ik wil er wel wat onder verwedden, dat het dier vroeg of laat mijn tegenstander zal weten te ontdekken. Natuurlijk houd ik deze

hoed steeds bij mij die vele maanden lang zijn lucht zal behouden, en mij dus van dienst zal kunnen zijn.

— En waar is die hond op het ogenblik? vroeg Raffles met een onwillekeurige beweging naar zijn zak.

— In het kleine kabinet hiernaast. Zie je daar de tussendeur? Daarachter is het dier, wacht, ik zal de hond eens laten zien.

Nicholson stond op en was met een paar stappen bij de deur.

Een uitroep van Raffles deed hem even stilstaan, met de hand reeds aan de kruik.

— Wat is er? vroeg de Koning van de Misdaad.

— Luister eens even, Meester, als het een grote hond is, dan ben ik er eigenlijk niet op gesteld, kennis met hem te maken. Om u de waarheid te zeggen, ben ik een weinig bang uitgevallen tegenover zulke grote honden.

Nicholson barstte in lachen uit.

— Je bent een held, dat moet ik zeggen, zei hij.

Hij liet nogmaals zijn spottend lachje horen en opende op hetzelfde ogenblik de deur met de woorden:

— Wij zullen die bangheid er wel uit krijgen. Hier Sultan.

De hond kwam kwispelstaartend het vertrek binnenspringen.

Een ogenblik bleef hij voor Nicholson staan, legde zijn geweldige voorpoten op diens schouders en snuffelde vervolgens aan de hoed, die Nicholson hem voor hield.

— Brave hond. Goede hond, riep Nicholson, terwijl hij de dog over de kop streek. Je zult door de lucht van deze hoed die schurk van een Raffles wel uitvinden, nietwaar?

De hond scheen echter niet naar zijn meester te luisteren. Hij wendde zich van hem af, en liep met de kop naar de vloer gebogen door het vertrek.

Eensklaps bleef hij vlak voor Raffles staan, keek deze met zijn lichtgroene ogen aan, en begon toen eensklaps nijdig te brommen.

Nicholson keek vol verbazing toe.

— Wat moet dat betekenen? bromde hij. Waarom is de hond zo kwaad op je?

Het volgende ogenblik zou hem het antwoord op die vraag geven, want de hond week een weinig terug en wierp zich toen met wijdgeopende bek op Raffles.

Deze had het monster echter geen ogenblik uit het oog verloren.

Hij trok zijn revolver... vuurde... en met een gebrul als van een gewonde tijger stortte de hond achterover, trok nog even met de poten en bleef toen roerloos liggen.

Nicholson was zo bleek geworden, alsof hij een spook had gezien.

Raffles echter had zijn tegenwoordigheid van geest geen ogenblik verloren. Met de revolver in de vuist, bleef hij midden in het vertrek staan en zei toen, terwijl zijn stem geheel en al veranderde:

— Het spijt mij, professor, dat ik dit mooie maar hoogst gevaarlijke dier heb moeten neerschieten, maar het zelfbehoud is ieder mens aangeboren.

Nicholson had met een uitdrukking van wraakzucht in de ogen naar deze woorden geluisterd.

Nu kwam het hees over zijn lippen:

— Jij bent het dus. Vervloekt, ik had het moeten weten. Maar de duivel zelf heeft je die gelijkenis met Khalipur moeten geven.

— Ik zie tot mijn genoegen, dat ge mij de eer aandoet mij te erkennen, zei Raffles op spottende toon. Neen, zo ging hij voort, houd uw handen uit uw zakken, want gij moet wel begrijpen, dat ik mij bevind in de toestand van een man die op lijfsbehoud bedacht moet zijn. Wij weten nu wel, ongeveer wat wij aan elkander hebben, professor, maar gelukkig ben ik op het ogenblik in de meerderheid, en ik zou u willen verzoeken, te dezer plaatse een kleine zaak met mij te regelen, met ons leven als inzet. Wij hebben reeds een-, ik geloof zelfs tweemaal met elkander geduëlleerd, en steeds kwam er tot mijn spijt te ongelegener tijd iets tussenbeide. Driemaal is echter scheepsrecht en er zullen hier in hals wel wapens in overvloed zijn, daaraan twijfel ik niet.

Nicholson zag er op dit ogenblik uit als een afgeranselde hond.

Raffles hield de nog rokende revolver op de borst van de Koning der Misdaad.

Toen werd de deur geopend, en trad Brand het vertrek binnen.

Zijn oog viel op de dode hond en in een oogwenk had hij de toestand overzien.

— 't Doet mij genoegen, dat je binnenkomt, al had ik je niet geroepen, Charles, zei Raffles, terwijl hij de jongeman vriendelijk toeknikte. Het had weinig gescheeld of door een noodlottig toeval zou professor Nicholson mij toch nog de baas zijn geweest.

— Ik vreesde zoiets, mompelde Brand en ik ben blij, dat ik in de buurt ben gebleven. Op het horen van het schot ben ik dadelijk toegesneld, maar toen ik je stem hoorde, begreep ik dat alles in orde was.

— Dat is het inderdaad, amice, hernam Raffles. Wij hebben niets anders meer te doen dan deze heer hier even afdoende naar de bliksem te helpen.

Brand keek Raffles vragend aan.

— Wil je werkelijk nogmaals met die schurk de degen kruisen, vroeg hij hoofdschuddend.

— Dat wil ik inderdaad, Charles, maar nu goed.

— Maar waarom schiet je de ellendeling niet eenvoudig een kogel door het hoofd, riep Brand op verontwaardigde toon.

— Omdat het tegen mijn beginselen strijdt, antwoordde Raffles kalm. Deze man is weinig beter dan een dier, maar zelfs een beest zou ik nooit doden, tenzij ik er uit zelfbehoud toe gedwongen word. Hij krijgt nog een kans van mij, en als hij zich die ten nutte maakt, des te erger voor hem.

Brand was nog niet overtuigd, maar hij begreep wel dat 't nutteloos zou zijn, Raffles tot andere gedachten te brengen.

Wat Nicholson betreft, die stond nog steeds met loerende blikken onbeweeglijk midden in het vertrek, van de een naar de ander kijkend. Eensklaps trok hij de rechterhand uit zijn broekzak, maar gelukkig had Brand deze beweging gezien.

Voor Nicholson zijn revolver, die hij had gegrepen, kon afvuren, was de jon-

geman met een paar stappen bij hem en sloeg hem het wapen uit de hand, en schopte daarna het wapen in een hoek van het vertrek.

Op het gelaat van Raffles had zich geen spier bewogen.

— Heb ik het je niet gezegd? riep Brand uit. De kerel is gevaarlijker dan vergif. Zo iemand biedt men geen eerlijk tweekgevecht aan, maar men maakt hem af, als een dolle hond.

— Kom, kom, Charles, je overdrijft. Zoek zijn zakken nog maar eens na, want professor Nicholson zal wel zo goed zijn, zijn handen eens omhoog te steken.

Deze laatste woorden werden uitgesproken op een toon, die niet viel mis te verstaan.

De handen van de schurk gingen langzaam de hoogte in en Brand doorzocht vlug diens zakken.

Hij vond in de linker broekzak nog een tweede revolver en een sterk knipmes.

Uit zijn binnenzak haalde hij een dikke portefeuille, welke hij Raffles aanreikte.

Deze wierp er een blik in en zag bankpapier, tot een aanzienlijk bedrag.

Hij liet de portefeuille in zijn eigen zak glijden en zei op vriendelijke toon:

— Gij duidt het mij immers niet ten kwade, waarde professor, dat ik dit bedrag onder mijn berusting neem? Ik weet niet welk voorgevoel mij zegt, dat gij er toch geen nut meer van zult hebben. Maar nu genoeg gepraat. Wees zo goed, Charles en kijk eens of je hier in huis niet twee degens kunt vinden, die in grootte ongeveer met elkaar overeenkomen.

Nicholson liet een dof gebrom horen als van een in het nauw gedreven dier.

Hij zag echter wel in, dat tegenstand nutteloos zou zijn.

Daartoe was het voldoende een blik in de grote ogen te werpen van Raffles.

In die ogen las hij, dat hij op geen mededogen behoefde te rekenen en dat hij op dit ogenblik zijn leven letterlijk in eigen hand had.

Brand was intussen het vertrek uitgegaan, en toen hij terugkwam had hij een paar duelleerdegens onder de arm.

Zonder zijn revolver van het lichaam van Nicholson af te wenden, zei Raffles:

— Neem nu zelf je revolver ter hand, Charles, en houd hem steeds goed in het oog, tot op het ogenblik, dat wij voor het eerst uitvallen.

Brand deed wat hem gezegd was.

Raffles stak zijn wapen in zijn zak, trok kalm zijn jas uit en vervolgens zijn vest en deed ten slotte zijn boord af, zonder zich ook maar enigszins te overhaasten.

Toen zei hij, zich tot zijn tegenstander wendend:

— Ik zou je aanraden, waarde heer, mijn voorbeeld te volgen. Ik weet dat gij een goed schermer zijt, gij zijt niet gewond, kreupel of bijziende, en gij kunt dus geen enkele reden laten gelden om u niet in een eerlijke strijd met mij te begeven.

Langzaam als tegen zijn zin, trok Nicholson zijn jas uit, maar eensklaps scheen hij zich te bezinnen en trok het kledingstuk weer aan.

— Zijt gij voornemens in uw jas te duelleren? vroeg Raffles verbaasd.

— Die jas zal mij niet hinderen, bromde Nicholson. Ik heb dat werk meer bij de hand gehad.

— Zoals gij wilt, zei Raffles schouderophalend.

De twee tegenstanders waren nu op Brand toegetreden, die de twee duelleerdegens even onder het gevest met de linkerhand kruiselings over elkander hield.

— Aan u de eer van de keuze, professor, zei Raffles met een hoffelijke buiging.

Nicholson koos een degen en nadat ook Raffles zich gewapend had, plaatsden de twee mannen zich tegenover elkander.

— Dit is de derde maal, professor, en ik hoop van ganser harte, dat het lot mij de moeite zal besparen voor de vierde maal het staal met u te kruisen.

— Een ogenblik, riep Nicholson uit. Ik weet nog niet wie van ons beiden hier zal blijven, maar zeg mij eerst wat er met de Indiër gebeurd is? Hebt ge hem gedood?

— Neen, professor, daar was geen

aanleiding toe, zei Raffles kalm. Gij moogt 't gerust weten: Khalipur ligt bewusteloos in een der vertrekken, waarvan de deur op slot is gedaan. Er is geen sprake van, dat hij in de eerste uren zijn bewustzijn terugkrijgt.

— En de bediende?

— Blackpool, meent gij? vroeg Raffles spottend. Gij kunt hem gerust bij de naam noemen. Welnu, met Blackpool gaat het uitstekend: hij is machteloos gemaakt, maar bij zijn positieven, en ligt gebonden in een ander vertrek. Hebt gij nog meer te vragen?

Nicholson kneep de lippen op elkander en schudde ontkennend het hoofd.

— Welnu dan, en garde.

Tegelijkertijd vielen de mannen uit en schoven de klingen der degens tegen elkander.

Het bleek al spoedig, dat Nicholson een goed schermer was en dat zijn bekwaamheid thans nog werd geprikkeld door de wetenschap, dat hij voor zijn leven vocht.

Brand had zich op streng bevel van Raffles uit het vertrek moeten verwijderen en moest nu in de gang wachten, tot hij zou worden binnengeroepen.

Ten einde de jongeman niet in de verzoeking te brengen het vertrek weer binnen te treden en er een einde aan te maken, had Raffles de gangdeur op slot gedaan, maar de tussendeur vergat hij.

Nicholson had al zijn koelbloedigheid nodig om zich te verdedigen tegen de felle uitvallen van zijn tegenstander.

Nog waren er geen vijf minuten verlopen of hij had zich twee keren ternauwernood en op het laatste ogenblik kunnen dekken en een rechtstreekse stoot op zijn borst kunnen afweren.

Als een dodelijk gevaar zag hij de scherpe punt van de degen van zijn tegenstander met bliksemsnelheid nu hier dan daar voor zijn borst bewegen, steeds bereid om hem de stoot toe te brengen, die een einde zou maken aan zijn leven.

Hij verweerde zich wanhopig, steeds trachtend door snelle en onverhoedse uitvallen de waakzaamheid van zijn tegenstander af te leiden, en hem het dodelijk staal in de borst te boren.

Voortdurend kletterden de klingen te-

gen elkaar en flitste het staal in de eerste stralen van de zon, die thans het vertrek binnendrong.

De beide mannen bleven niet op dezelfde plaats, maar schuifelden, steeds uitvallend en zich dekkend door het gehele vertrek heen.

Nicholson was de eerste die tekenen van vermoeidheid begon te geven, en een ontzettende angst maakte zich van hem meester, die zijn gelaat met koud zweet overdekte, nu hij begon te voelen, dat zijn spierkracht begon te verzwakken.

Hij zocht een uitweg en had zich tot dicht bij de tussendeur weten te begeven.

Hij voelde dat de volgende minuten over zijn leven moesten beslissen, en eensklaps deed hij met de linkerhand een greep achter zich yatte de kruk van de deur, deed nog een wanhopige uitval, en duwde tegelijkertijd de deur achter zich open...

Een gillend, honend gelach, en met ongelooflijke, aapachtige snelheid was Nicholson verdwenen.

Voor Raffles van zijn verbazing bekomen was, hoorde hij de sleutel in het slot daarbinnen omdraaien.

Raffles stampvoette woedend, en rukte aan de deurkruk, terwijl hij tegelijkertijd in de richting van de gang riep:

— Charles. Let op. De schurk tracht te vluchten.

Daarna snelde hij op zijn beurt naar de gangdeur en draaide de sleutel in het slot om.

— Wat is er aan de hand? vroeg nu Brand ineens.

— Die vervloekte Nicholson heeft het hazenpad gekozen, juist, toen ik dacht

hem voor goed naar de andere wereld te zenden.

— Grote goden, hoe is dat mogelijk?

— Hij wist door de tussendeur te ontsnappen. Houd de gangdeur van die kamer in het oog, dan kan ik de tussendeur openmaken, of desnoods het paneel intrappen.

Terwijl Brand bij de gangdeur van het zijvertrek postvatte, snelde Raffles de kamer weer binnen, gunde zich de tijd niet het slot met een looper te openen, maar nam een aanloop en trapte het paneel dicht bij het slot kapot.

Hij rukte het dunne hout uit de sponning, stak zijn hand door de opening, draaide de sleutel in het slot om, en opende de deur.

Het vertrek was geheel verlaten.

Tegenover de deur, welke hij zoëven vernield had, bevond zich nog een tweede.

Raffles begreep, dat hij nu de achtervolging wel kon opgeven, want nu stond hem de inrichting van het huis weer voor de geest; die tweede deur gaf toegang tot een reeks van vertrekken, waarvan het laatste op een zijgang uitkwam.

Waarschijnlijk had Nicholson op dat ogenblik het huis reeds verlaten.

Raffles snelde naar het raam, zijn vermoeden was juist.

Op een honderd meter afstand zag hij professor Nicholson voortsnelen, het hoofd gedekt met een slappe hoed, die hij waarschijnlijk ergens in een der kamers had gevonden.

En een paar honderd meter verder stond een agent van politie...

Bij nader toezien bleek het, dat er viak voor het hek ook een stond.

HOOFDSTUK VIII.

NICHOLSON DELFT NOGMAALS HET ONDERSPIT

De Meester van de Misdaad was, na de deur van het zijvertrek te hebben geopend en de sleutel in het slot te hebben omgedraaid, een aantal vertrekken doorgesneld en daarna de zijgang ingegaan, waar hij een hoed van de kapstok had genomen.

Hij bekommerde zich voorlopig niet om de Indiër en de gewaande bediende, daar hij geheel andere plannen bedacht had.

Zijn eerste en enige doel was, wraak te nemen op zijn doodsvijand, als het kon zonder daarbij zelf gevaar te lopen, maar als het niet anders ging, desnoods met opoffering van zijn eigen vrijheid.

Hij was er echter zeker van, dat hij, als hij het handig aanlegde, zijn vijand in de val kon laten lopen, zonder zichzelf in gevaar te begeven.

In ieder geval bevond de Indiër zich nog in zijn woning, weliswaar bewusteloos, zijn brandkast was opengebroken evenals zijn schrijftafel, maar als de politie twee vreemde mannen in het huis aantrof, zouden er wel direct de nodige maatregelen worden genomen.

De afwezigheid van de bedienden zou gemakkelijk te verklaren zijn, door te zeggen, dat zij uit vrees de vlucht hadden genomen.

— Agent, zei hij, nog hijgend van het snelle lopen, gij kunt met geringe moeite goede promotie maken.

— Kan ik ergens een inbreker arresteren? vroeg hij gretig.

— Zelfs twee, antwoordde Nicholson. Ik vrees echter dat je het werk niet alleen zal af kunnen, want het zijn twee gevaarlijke heren, die zich daar in het huis van de Indiër Kazilbash bevinden.

— Wat zegt gij daar, mijnheer? riep de agent uit. Dat is inderdaad een prachtige kans. Ik ga er dadelijk naartoe.

— Ik zou u aanraden het kalm aan te pakken, want als gij zoudt willen trachten geheel alleen John Raffles en zijn medeplichtige te arresteren, dan zoudt ge wel eens van een koude kermis kunnen thuis komen. Het beste is, dunkt mij voor de straatdeur op wacht te staan.

Bij het horen van de naam van de Grote Onbekende keek de politieagent Nicholson met een ongelovige blik aan en zei toen op gedempte toon:

— Ik kan bijna niet aannemen dat gij het bij het rechte einde hebt, mijnheer.

— Zij zijn daarbinnen zeg ik u, hernam Nicholson enigszins ongeduldig. Als gij nog langer aarzelt zullen zij verdwenen zijn en dan zou het uw schuld wezen. Ga dus voor de straatdeur staan en zodra de twee mannen willen vluchten maakt gij alarm. In die tijd zal ik versterking gaan halen. Ik zie daarginds in de verte nog een paar agenten.

— Ik kan ook nog wel voor een paar mannen zorgen, mijnheer, hernam de agent, terwijl hij zijn fluitje naar de mond bracht.

Het volgende ogenblik klonk een schrill

fluitsignaal door de straat, waar het nog zeer stil was.

Terwijl de agent zijn post ging innemen snelde Nicholson verder, tot hij de twee agenten bereikte aan wie hij in het kort het geval uiteenzette.

Ook zij lieten hun alarmfluitje weerklinken, en binnen enkele minuten hadden zich nog vier politieagenten bij hen gevoegd.

Nicholson overzag de kleine strijdmacht, waarover hij thans beschikte, en een glimlach van zegepraal gleed over zijn gelaat.

Raffles en zijn vriend zaten daarginds als ratten in de val, daar er geen andere uitweg was dan het tuinhok, en als deze zeven agenten niet al te dom waren, dan zou er ditmaal voorgoed een einde zijn gemaakt aan de loopbaan van zijn tegenstander.

Snel trof hij zijn maatregelen.

— Het huis behoeft niet omsingeld te worden, mannen, want er zijn maar twee uitgangen, en hij die de zijuitgang verlaat, moet toch steeds gebruik maken van het tuinpad.

— De twee mannen kunnen ons dus niet ontsnappen, mijnheer? vroeg een der agenten.

— Als zij het doen, zal het uw eigen schuld zijn, antwoordde Nicholson.

— Maar als het werkelijk Raffles en zijn metgezel zijn, mijnheer, dan zouden wij misschien verstandiger doen met nog een paar mannen op te rommelen. Gij moet weten, dat ik reeds eens heb deelgenomen aan een jacht op die slimme sinjeur. Wij waren toen met een stuk of veertig man en nog is hij ons op een wonderbaarlijke wijze door de vingers gegleden.

— Dat heb ik wel eens meer gehoord, zei Nicholson, maar misschien waren de omstandigheden toen anders. Ik kan niet inzien, hoe hij thans zou kunnen ontsnappen.

— Het huis is heel groot, mijnheer, riep een der agenten.

— Hij kan zich overal verbergen, riep een tweede.

— Hij kan naar buiten glippen voor wij erop bedacht zijn, was het oordeel van een derde.

Nicholson fronste de wenkbrauwen.

— Als er geen onhandigheden worden begaan, is dat te voorkomen, zei hij. Onder het spreken waren de agenten en Nicholson doorgelopen.

Nu merkte de Koning van de Misdaad dat er een taxi aan de rand van het trottoir geparkeerd stond.

Achter het stuurwiel zat een reusachtige chauffeur, die scheen te dutten.

Nicholson trad op de man toe en schudde hem bij de arm.

— Heidaar, word eens wakker, chauffeur, zei hij. Wij hebben je nodig.

— Dat zal niet gaan, mijnheer, ik wacht hier op een vrachtje, antwoordde de chauffeur.

— Dan laat je dat vrachtje maar waaien; de politie legt nu beslag op je. Je hoeft niet te vrezen, dat je er aan te kort zult komen.

De chauffeur kwam nu met een ruk overeind; zijn aandacht scheen gaande gemaakt te zijn.

— Wat moet de politie van mij hebben? vroeg hij achterdochtig.

— Niets anders dan dat je je wagen parkeert voor het huis van de Indiër Kazibash, dat je wel zult kennen. Dan zal het niet lang duren, of er zullen een paar gevangenen naar Scotland Yard moeten worden vervoerd.

De chauffeur keek Nicholson een ogenblik strak aan en zei toen:

— Als het voor zo iets is, dan ben ik tot uw dienst mijnheer. Wat hebben die twee mannen gedaan?

— Je bent nog al nieuwsgierig uitgevallen, vriend, maar als je het weten wilt: het zijn twee zeer bekende inbrekers, antwoordde Nicholson.

De chauffeur tikte aan zijn pet en hernam:

— Dan is het in orde mijnheer; ik ben tot uw dienst.

Onder deze bedrijven was er een minuut of tien verstreken, maar het wachten had in ieder geval het voordeel gehad, dat er zich nog drie agenten bij het troepje hadden gevoegd, zodat zij nu met tien man waren.

Toen zij allen voor het huis stonden, wendde Nicholson zich tot een der agenten en vroeg:

— Jullie zijn toch, hoop ik, niet bang?

— Geen sprake van, mijnheer, antwoordden de agenten tegelijkertijd.

— Vooruit dan, en span je tot het uiterste in, want als ik het wel heb, staat er nog altijd een beloning van een paar duizend pond sterling op het hoofd van de Grote Onbekende, een niet te versmaden buitenkansje.

Hij wendde zich nu tot de politieagent die voor de deur had gestaan en vroeg:

— Is hier in die tijd niemand gepasseerd?

— Niemand mijnheer.

— Laat dan nog een van jullie deze man gezelschap houden bij de voordeur, ging Nicholson op bevelende toon voort, niet buitenshuis, maar binnen in de hal. Twee anderen vatten post bij de zijdeur, en de zes anderen en ik zullen het huis doorzoeken. Wij zullen nog versterking krijgen van de bediende, zodra wij hem bevrijd hebben.

De bevelen werden aanstonds opgevolgd; de wachtposten werden uitgezet en de zes politieagenten begonnen aanstonds de onderzoekingsstocht.

Met de grootste voorzichtigheid werden alle vertrekken doorzocht, waarbij Nicholson steeds de eerste was, die de kamer binnentrad, welke doorzocht moest worden.

Soms was het niet al te gemakkelijk, daar vier of vijf vertrekken naast elkan- der waren gelegen, die allen met elkan- der in verbinding stonden, maar die ook allen met een deur op de gang uitkwamen. In zo'n geval was het noodzakelijk dat twee man in deze gang postvatte, daar anders de gezochten, als de achtervolgers zich in het ene vertrek bevonden in de gang zouden kunnen ontsnappen uit het andere.

In een der vertrekken vond men de bediende en men haastte zich de man van de touwen die hem bonden, en van de doek voor zijn mond te bevrijden.

Hij werd van een revolver voorzien, en wees de anderen de weg.

Van de eerste had men de tweede verdieping bereikt, men had de derde verdieping doorzocht, en nog altijd was er niemand gevonden.

En toch was er geen enkele kast, geen

vertrek of kabinet hoe klein ook, ondoorzocht gelaten.

Men was begonnen in de kelder, daarna de keuken, en nu stond men reeds op de derde verdieping, zonder ook maar een spoor van Raffles te hebben gevonden.

Een helse woede maakte zich van Nicholson meester.

Zijn tegenstander moest zich in dit huis bevinden en toch had men niets gevonden.

Het was onmogelijk, dat Raffles zich ergens anders zou kunnen bevinden dan binnenshuis.

Als hij het huis met zijn metgezel verlaten had, dan zouden de politieman- nen daarbuiten het hebben moeten zien.

Neen, hij moest hier nog in huis zijn en waarschijnlijk zou men hem wel ergens ontdekken op de zolder of mis- schien wel op het dak.

Een plotselinge vrees beving Nicholson.

Wie weet was Raffles naar het dak geklommen en had hij kans gezien, over de andere daken de begane grond te bereiken.

Met een kreet van woede wendde hij zich tot de anderen.

— Naar boven mannen. Naar de zolder, riep hij. Daar moet hij zijn, tenmin- ste als hij geen verdrag met de duivel heeft afgesloten.

Een der agenten liet een half onder- drukt lachje horen.

Nicholson keek de man met een door- borende blik aan en zei toen op strenge toon:

— Vind je dat soms zo leuk?

— Neem mij niet kwalijk, mijnheer verontschuldigde de man zich verbouwe- reerd, ik moest lachen omdat mijn chef, hoofdinspecteur Baxter dat ook zo vaak heeft gezegd.

— Dat kan me niets schelen, zei de Koning der Misdaad kortaf. Houd voor- taan je opmerkingen maar voor je. Voor- uit. Ik zal voorgaan.

Met die woorden ging hij zo snel hij kon de trap naar de zolderverdieping op, op de voet gevolgd door de agenten van politie en de gewaande bediende, die nog de meeste ijver aan de dag legde.

Aldra hadden allen de zolder bereikt, die zich over een groot gedeelte van het huis uitstreckte en blijkbaar tot nachtverblijf diende voor een deel der bedienden.

Er bevonden zich een aantal kleine kamertjes, die een voor een zorgvuldig werden doorzocht, terwijl een der agenten bij de trap de wacht hield, met de opdracht, alarm te maken, zodra hij iets verdachts zou zien.

Maar ook in deze kleine kamers, niets, volstrekt niets.

Het was alsof Raffles en zijn metgezel in rook waren opgegaan.

Men keek in en onder de bedden, men onderzocht de schoorstenen, men opende alle kasten en zelfs de kisten, welke men hier en daar vond staan.

Alles tevergeefs, de Grote Onbekende was en bleef onvindbaar.

Het gelaat van professor Nicholson was vertrokken van woede.

Het was hem, als hoorde hij voortdurend een honend gelach uit de mond van zijn onzichtbare vijand, die waarlijk een verbond met bovenaardse machten scheen te hebben gesloten.

Hij balde zijn handen tot vuisten tot de nagels hem in het vlees drongen en zijn stem had een sissende klank toen hij zei:

— Houdt maar op met zoeken; hier is hij niet, dat is zeker.

— Op het dak misschien, mijnheer, liet de stem van de agent zich horen, die zoëven gelachen had.

— En hoe zou hij daar gekomen zijn, denkt gij wel? vroeg Nicholson op scherpe toon.

— Door het dakvenster, mijnheer.

— Ziet gij er dan een?

— Hier niet, maar in het kamertje van de bediende moet er een zijn.

Nicholson wendde langzaam het hoofd naar de gewaande bediende om en vroeg toen:

— Is dat zo?

— Ja, ik geloof het wel, stotterde de man.

Nicholson beet zich op de lippen en mompelde enige woorden, die blijkbaar alleen voor de bediende bestemd waren.

Deze week enige stappen achteruit.

Nu keerde Nicholson zich tot de agent die de opmerking had gemaakt met de vraag:

— Hoe weet je dat eigenlijk?

— Omdat ik zoëven het vertrek doorzocht heb, mijnheer, antwoordde de agent kalm.

— Dan hebt gij betere ogen dan deze man hier, die er enige tijd gewoond heeft en toch niets van de aanwezigheid van dat raam schijnt te hebben gemerkt, zei Nicholson op snijdende toon, terwijl hij de gewaande bediende een vernietigende blik toewierp.

Daarop wendde hij zich weer tot de anderen en vervolgde:

— Naar het dak. Het is onze enige kans.

In het vertrek bevond zich wel geen eigenlijk raam, maar dan toch een luik, dat men langs een smalle ladder kon bereiken.

Het was nogal zwaar en stond op dit ogenblik half open, gesteund door een ijzeren, van gaten voorziene stang.

Nicholson was de eerste, die de ladder opging.

Hij werd op de voet gevolgd door de bediende, en deze weer door de agent die het luik ontdekt had.

Alle drie kropen zij door de opening, en bevonden zich even later op het dak.

De andere agenten zouden volgen.

Maar door de een of andere onhandige beweging, stootte de agent tegen de ijzeren stang, zodat het dakraam met een slag dichtviel.

Nicholson wendde zich om, alsof hij door een slang gebeten was.

— Kunt gij niet wat beter opletten? vroeg hij op snauwende toon. Zijt gij een agent van politie?

— Neen, professor Nicholson, ik moet erkennen, dat ik dat niet ben, liet een stem zich horen, die de Koning van de Misdaad met een ruk het hoofd deed omwenden.

— Het is de stem van de man die gij zoekt, professor, het is de stem van John Raffles, zei de gewaande politieagent. En deze heer is evenmin een bediende als ik een agent ben, maar mijn trouwe vriend en assistent. De bediende, die gij bedoelt zoudt gij gevonden hebben als

gij het dak waart opgeklommen, want de stakker ligt gebonden achter gindse schoorsteen.

— Die stem, mompelde hij op hese toon.

Met een gebrul als van een tijger wierp Nicholson, verblind door haat en wraakzucht, zich op de Grote Onbekende.

— Ga in mijn plaats op het luik staan, Charles, riep Raffles direct.

Het was juist bijtijds, want reeds had Nicholson hem omvat en met de uiterste krachtsinspanning opgetild.

Zijn bedoeling was duidelijk...

Het luik bevond zich dicht bij de rand van het dak; hij wilde zijn doodsvijand in de diepte slingeren.

Aanstands had Raffles het gevaar beseft, waarin hij verkeerde.

Hij bracht de smalle zijde van zijn gestrekte linkerhand met kracht tegen de keel van zijn tegenstander en duwde zijn hoofd uit alle macht achteruit, terwijl hij hem tegelijkertijd met de rechterhand neus en mond dichtkneep.

Nicholson kon deze onweerstaanbare druk niet weerstaan en moest zijn tegenstander los laten.

Dat werd zijn ongeluk.

Niet zodra voelde Raffles het dak weer onder zijn voeten, of hij vatte Nicholson met onweerstaanbare kracht aan en een geweldige worsteling volgde.

Op het luik staande, dat telkens be-

woog onder de krachtsinspanning van de agent die boven op de ladder stond en begreep dat er iets niet in orde was, volgde Brand de strijd met bleek ge-laet.

De twee worstelende mannen waren nu de rand van het dak genaderd.

Nog een laatste krachtsinspanning en Raffles tilde zijn vijand op en slingerde hem over de rand van het dak.

Met een rauwe gil verdween Nicholson in de diepte.

Raffles keek hijgend over de rand, en slaakte een kreet van woede.

Nicholson's kleren hadden in de val de ijzeren punt van een balkonleuning gegrepen, zodat de schurk tussen hemel en aarde hing, gewond maar levend.

— Kom mee Charles, riep Raffles, iedere seconde talmen kan ons onze vrijheid kosten.

De twee mannen renden over het dak en juist toen het luik openging, bereikten zij de rand en lieten zich aan het daar bevestigde touw vliegensvlug in de tuif afzakken, vanwaar zij, door over een schutting te klimmen, de auto bereikten waarin Henderson door Nicholson zelf gehaald, hen voor de deur wachtte.

Toen de twee daarbinnen op wacht staande agenten zagen wat er gebeurde, verdween de auto reeds in een wolk van blauwe benzinedamp.

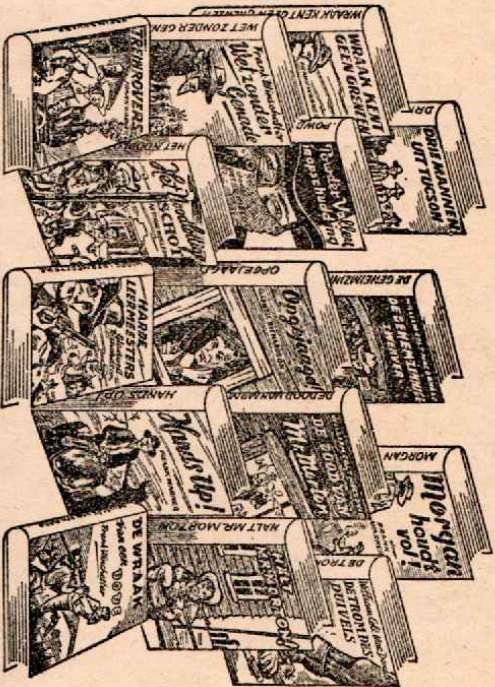
DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

De gewaande detective

15 Nieuwe titels WILD-WEST serie voor de helft van de prijs!!

15 BOEKEN IN LINNEN BANDEN MET FRAAI GEKLEURDE OMSLAGEN

betalbaar f 5,- of meer met f 5,- per maand

1. Treinrovers, door Frank Warner
2. Het Noedlottige Schot door Arthur Macken
3. Harde Leermeesters door Gladwell Richardson
4. Hands Up door Frank Warner
5. De wrak van een Dode } beide door Frank Warner
6. Wet zonder Genade }
7. Powder Valley in opschudding door Peter Field
8. Opgelagd door Gladwell Richardson
9. De dood van Mr. Morton } beide door William
10. Hals, Mr. Morton }
11. Wrak kent geen grenzen Colt MacDonald
12. Drie Mannen uit Tucson door Frank Warner
13. De gehelmynge zwerper door Arthur Macken
14. Morgan houdt vol door Frank Warner
15. De Trom des Dulvels door William Colt MacDonald

Alle boeken zijn in geheel linnen banden gebonden, groot formaat en voorzien van fraai gekleurde omslagen totaol ruim 3000 pagina's. Deze boeken kosten f 88,-50. Nu slechts f 44,-25, desgewenst betaalbaar met f 5,- of meer per maand, zonder enige verhoging. Zend nog heeden nevenstaande bon in.

LEIDSEGRACHT 108 - A'DAM-C.
Postrekening 60092 - Gem. Giro N 2266
Telefoon 67007

BON

Ondergetekende verzooekt te zenden de 15 Wild-West boeken Serie 13 voor de helft van de oorspronkelijke prijs.

Het bedrag van f 44.25 / de 1e termijn van f _____ * is heden overgemaakt / wordt incl. 40 cent voor remlourkosten bij ontvangst van de boekent betaald *
* Doornalen wat niet wordt verlangd.

NAAM: _____ L. L.
ADRES: _____